

Lu

BDĚTE,
STOJTE
U
VÍŘE

[KOR.16:13]

čírval'
SLOVA

—
1976

BOŽÍ ODPOVĚDI

Všimněme si zvláštní Boží výchovy.

- Ten, který je rychlý v rozhodování, jednání, musí žít s někým, kdo je pomalý, zdrženlivý, aby se naučil trpělivosti.
- Mnohomluvný, povídavý člověk žije s mlčenlivým, aby krotil svůj jazyk.
- Pořádného spojuje s nepořádným, aby oba pocvičil; prvního ke snášenlivosti, druhého k pořádku.
- Prosíme o trpělivost, a Bůh dovoli, abychom procházeli ohněm zkoušek, poněvadž soužení působí trpělivost (R 5:3).
- Prosíme o silu k sebezapření, a Bůh nám dává příležitost k sebeobětování pro druhé (F 2:4).
- Prosíme o vítězství, a věci tohoto světa a pokušení na nás dorážejí jako bouře, aby tak byla posilena naše vira (1J 5:4).
- Prosíme o pokoru, a posel satanův „po nás šlape“ až voláme k Bohu, aby nás z tohoto trápení vysvobodil (2K 12:7-8).
- Prosíme o jednotu s Kristem, a Bůh přetíná pouta přirozené náklonnosti a děvuje, aby se naši přátelé odvrátili od nás nebo stali se k nám lhostejnými (J 15:9-10).
- Prosíme o vše lásky, a Bůh nám sesilá utrpení, staví nás mezi lidi neprivítivé, nelaskavé, kteří nás urážejí, zraňují naše city a svědomí (1K 13:4-8).
- Toužíme následovat Pána Ježíše, a On nás odlučuje od rodiny, zasazuje do neznámého prostředí (Lk 14:33).
- Žádáme si život Beránkův, a naším údělem je jen skromná služba (Iz 53:7).
- Prosíme o klid, a všecko kolem nás je ve zmatku, abychom se naučili, že když On uklidňuje, pak nic nás nemůže znepokojit (Jb 34:29).

Z odkazu br. Vaňka

KAPKY Z MORE

- Postav se na stranu Boží proti sobě samému.
- Nemáme nikdy více zapotřebí modliteb než v době, kdy jsme nejméně k modlitbám nakloněni.
- Rekne-li někdo o tobě něco zlého, co je pravda, naprav se. Byla-li to lež, usměj se.
- Čím více se člověk přibližuje Bohu, tím více se stává neviditelným. Čím více se vzdaluje od Boha, tím více se snaží být viditelným.
- Věra robi všetko možným, láska robí všetko snadným.
- Modlitba zdržuje od hriechu a hriech zdržuje od modlitby.
- Domácnost bez modlitby je dom bez strechy.

ZIVÁ SLOVA vydávají Křesťanské sbory v ČSSR v Ústředním cirkevním nakladatelství v Praze. — Řídí odpovědný redaktor Dr. Karel Kořínek s redakční radou. Adresa redakce: 110 00 Praha 1, Dušní 4. — Vychází šestkrát do roka. — Předplatné na celý rok 30 Kčs, jednotlivá čísla po 5 Kčs. — Admin. časopisu: 755 01 Vsetín, Trávníky 1817/72, telefon 2930. — Grafická úprava a ilustrace: akad. malíř Jaroslav Kapec. — Rozšířuje administrace. — Tisknou Moravské tiskařské závody, n. p. Olomouc, závod Ostrava, provoz 26 Valašské Meziříčí. — Reg. číslo R 5078

NASLEDOVANIE...

V človeku je prirodzená a vrodená túžba po poznávaní nového. Nie je spokojný s tým, čo bolo včera, ba už ani s tým, čo je dnes, nie je spokojný s tým starým a túži po niečom novom – lepšom. Tejto túžbe vďačí ľudstvo za svoj pokrok, za objavovanie zákonov prírody, za bohatší život dnes než v minulosti. Môžeme teda z toho usúdiť, že je to túžba dobrá a užitočná. I v živote veriacich ľudí v tej duchovnej oblasti môžeme pozorovať podobné snaženie. Chceme poznávať nové veci z Písma, viedieť viac z minulosti i z budúcnosti. I to je jeden z dôvodov prečo chodíme do zhromaždenia, prečo čítame a študujeme Písma. Musíme priznať, že je to dobré snaženie, že sú to dobré túžby. Väčšie poznanie nášho Pána nás môže a má viesť k väčšej láske, oddanosti k Nemu a k usilovnejšej službe Jeho ľudu. Co však pozorujeme v našich dňoch? Záujem, veľký záujem o Božie slovo. Zhromaždenia sú plné, miestnosti neraz nestačia, ale keď sa pozrieme do nášho praktického, každodenného života musíme priznať, že v ňom a v skutkoch, ktoré ho napĺňajú, zaostávame za tým veľkými a krásnymi pravdami, o ktorých tak radi hovoríme a ktoré tak ochotne počúvame. Usilujeme sa napredovať v poznani, v známosti, v mûdrosti, hľadáme nové a nové veci v Písme a pri tom zabúdame riadiť sa tým starými, známymi, jasnými a jednoduchými pravdami. Čo nového je napríklad v tomto oznámení: „A on zanechal všetko a vstal a išiel za ním“ (Lk 5:28)? Isteže nič nového, nič zvláštneho, nič pozoruhodného. A práve preto, že sa takto na to pozoráme, že cez toto a podobné miesta Písma prechádzame bez povšimnutia, nedokázali sme tieto jednoduché a jasné pravdy vo svojich životoch naplniť.

Uvážme, má zmysel ist' ďalej? Máme oprávnenie pýtať sa po ďalších rozkazoch Pánových, ak sme doteraz nenaplňili ten prvy, ktorý sme dostali? Ak sme doteraz nenaplňili tie staré, známe pravdy Písma?! Či nehovorí i nám Pán tak podobne ako hovoril Lévemu: „Pod' za mnou!“? A či naše naplnenie tohto rozkazu nemá byť také isté ako čítame o tomto colnikovi? Je nesporné, že už k prvému kroku, ktorý Lévi učinil, bola potrebná pravá a živá viera v Pána Ježíša, on ju mal a on ju ihned i dokázal. Iste to nebola maličkost pre neho zanechať všetko, lebo mal čo zanechať. Ako všetci colnici aj on iste mal majetok, ktorý mu zabezpečoval budúcnosť, mal zamestnanie, ktoré mu dobre vynášalo. A keďže si zvolil takéto zamestnanie, môžeme z toho usudzovať, že jeho srdce zvlášť l'nuo k peniazom a hodnotám tohto sveta. Vzor všetkému tomu však – zanechal všetko, aby nasledoval Pána Ježíša. Tak isto sa zachovali i Šimon, Jakob a Ján: „A keď pritiahl lode k zemi, opustili všetko a išli za ním“ (Lk 5:11). Máme my takúto alebo podobnú vieri? Je naše poznanie Pána a viera v Neho taká, aby nám dávala silu v záujme služby Jemu a Jeho ľudu opúšťať, vzdávať sa týchto zemských a časných vecí a záujmov? Na koľko Pán žiada od nás dnes, aby sme nasledovali tieto príklady? Máme doslova konáť tak, ako konať Lévi?

Nečakajme na túto otázkou odpoved', ani sa neusilujme dať na ňu odpoved', lebo to nie je všeobecne možné. Miera naplnenia týchto príkladov v živote každého nasledovníka Pána Ježíša je závislá na miere poznania Jeho a na veľkosti tej pravej, živej viery v Neho. Lévi v Neho tak uveril, že zanechal všetko, s čím sa dovtedy zamestnával. Nie je to dosť jasná reč pre nás? V otázke nasledovania Pána je však veľmi dobre známy výrok Pána Ježíša z ev. podľa Lukáša 9:23: „Ak chce niekto ist' za mnou, nech zaprie sám seba a vezme svoj križ na každý deň a nasleduje ma.“, o ktorom môžeme prehľať, že platí pre všetkých a doslova. Tu niet pochybnosti o tom, kto a do akej miery má toto slovo naplniť. Môžeme povedať, že to Léviho „... zanechal všetko“ sa tu sústredí na naše „ja“, na toho vnútorného človeka. Kto chce ist' za Pánom musí zapriet sám seba, musí sa vziať seba, vziať svojej vôle a, prirodene, jej uskutočnenia. Nie je možné u tých, ktorí chcú ist' za Nim, nič zl'aviť z tejto požiadavky. Samotný nás život svedčí o tom, či a ako plníme toto Pánovo slovo.

Ak sú konflikty v našom rodinnom živote; ak sme nespokojní nad tým, že sme nedosiahli niečo z týchto hmotných – zemských vecí; ak závidime čokoľvek a v akejkoľvek forme; ak máme horkosť v srdci z toho, že nám niekto ublížil a nie sme schopní to dokonale odpustiť a zabudnúť – potom sme nesplnili Pánovu požiadavku a podmienku pre nasledovanie Jeho – nezapreli sme seba. Problémy vznikajú, žijú a množia sa v našom živote na základe existencie nášho ja. Množstvo problémov mizne pre tých, ktorí nasledujúc Pána zapierajú seba. Apoštol Pavol vedený Božím Duchom formuluje túto Pánovu požiadavku spojenú s Jeho nasledovaním takto: „Tak aj súdte o sebe, že ste mŕtvi hriechu...“ (R 6:11a) a v liste Galatačom 2:20: „S Kristom spolu ukrižovaný som a žijem už nie ja, ale žije vo mne Kristus...“ Ak nepochopíme čo to znamená zaprieť sám seba, byť mŕtvy hriechu a byť ukrižovaný s Kristom, aby som už nežil ja, ale Kristus vo mne, ak sa toto nestane pravdou o nás a v nás, potom nemôžeme hovoriť, že nasledujeme Pána.

Druhý krok Léviho na ceste nasledovania Pána Ježiša charakterizovala okamžitá zmena v doterajšom stave. On vstal. A toto je vždy veľmi bolestivé, lebo je to proti telesnej vôle. Väčšina ľudu ľahko prijíma akékoľvek zmeny. Je predsa pohodlniešie zostávať v tom starom, nič nemeniť, nič nerobiť. Aké prijemné je odpočívať v pokoji – áno, ale nie tu na zemi! Je nemálo takých kresťanov, ktorí sa spokoja s tým, že na základe viery v Pána Ježiša sú im odpuštené hriechy, majú večný život, lebo prešli zo smrti do života. To je všetko pravda, ale to nie je nasledovanie Pána Ježiša. Takýto názor by obstál u toho lotra na križi, ktorý dosiahol milosť v posledných hodinách svojho života. My ale, ktorí sme tu živí ponechani, máme určité poslanie od Pána. Azda je vhodné pripomeneť, že nežijeme tu na to aby sme jedli, ale musíme jeť na to aby sme žili a – konali prácu dokiaľ je deň, lebo ide noc, keď nebude môcť nikto pracovať. Je najvyšší čas, aby sme vstali „s p o m e d z i mŕtvych“, ako sa má správne rozumieť miestu v liste Efazačom 5:14. Nemyslime si, že ak nás Pán tu ponecháva i vzdor tomu, že „sedíme“, že je to dôkaz Jeho súhlasu s našou nečinnosťou. On, vo svojej zhovievavosti, nám len poskytuje nové príležitosti sa dokázať (2Pt 3:9). Náš Pán nemá ani tu na zemi takých služobníkov, pre ktorých by nemal žiadnu prácu. Je treba vstať a pýtať sa na Pánovu vôle s rozhodnutím, že po jej spoznani budeme aj podľa nej konat.

-Ip

MILOST NOVÉHO ZAČÁTKU

V jednej galerii visí obraz, pod ktorým je nápis: „Milost nového začátku“. Před velkou lodí klečí Noé. S rozprostřenýma rukama modlí se lkaním starý muž, Boží prorok, a prosí Boha o pomoc k novému začátku po hrozné katastrofě, kterou prožil. Zasahuje přítom rostlinu. Začíná nový den lidstva...

Po soudě Božím nad hříšným lidstvem začíná nový život. Uprostřed zpustošené země vyrůstá vinný kmen jako znamení života a naděje, zaslíbený budoucí radosti v dobách nouze a těžkosti.

Zákon zániku a nového života, umírání a vzkříšení, se ktorým se rok co rok setkávame v koloběhu přírody, platí i pro vnitřní život človeku. Staré musí zemřít, aby nové mohlo růst. „Je-li kdo v Kristu, nové stvoření je. Staré věci pominuly, hle, všecko je učineno nové“ (2K 5:17). Zánik – smrt je obvykle pro nás, lidi, spojen s bolestmi, zármutkem. Vzpomínáme na tento náš okamžik v životě, kdy jsme Bohu přinesli promarněný, vinou obtížený život, aby jej uzdravil, aby v nás mohlo povstat to „nové“ – božský život skrze Pána Ježiše Krista. Ale stojí to za to! Nový život přináší s sebou naději, jistotu věčného života, setkání s Bohem jako svým milujícím Otcem; a pro život na této zemi radost a pokoj v Ducha svatém. Ať tyto věci „nové“ nás provázejí i novým rokem, do něhož jsme s Boží milostí vstoupili.

D.O.

● Kdo ztratí penize, ztráci málo; ztratit čas znamená ztratit mnoho, ale ztratit Pána Ježiše znamená ztratit všechno.

PETROVO osvobození

Ve Sk 12:19 vidíme, jak Petr konečne –

1. VYŠEL ze žalárie ven. Žalář ho vice nemohl držet, jeho moc je zlomena – ne-ní viace řetězů ani strážců, kteří by mohli zabránit Bohu v osvobození svého služeb-níka. Leč to samo o sobě by nebylo ještě zárukou opravdové Petrovy svobody. Ko-lik Izraelců, vyšlých z „egyptského žaláře“, osvobozených Bohem, nevyšlo z něho ve skutečnosti nikdy svým srdcem a proto posléze zahynulo na poušti?! Co bylo platno Lotově ženě, že vysla – byla vy-vedena andělem ze Sodomy, když, ne-chavši tam své srdce, se Sodomou zahynula?! Co říci o Orfě, která vysla s Noe-mi a Rut ze země moabské, aby se na-konec ve zkoušce srdce neosvědčila a na-vrátila zpět?

Co je platná objektívni Boži pomoc v našich životních okolnostech či jejich změna, když Bohu nedovolíme ovládnout – změnit naše srdce? Kolik našich přátel poznalo ve svém životě zásah Boží moci, vyslo s radostí a nadšením, aby se zase po čase vrátilo tam, odkud přišlo! Nestá-ti osvobodit vězně z vězení, ale též od jeho „vězeňského srdce“ a „vězeňské mentality“! Jak bláhový je ten, kdo se domnívá, že vnější projekty Boží moci a po-zehnání se změnou našich životních okolností Bohem mohou mít nějaký zásadní vliv na nás život!

Ale Petr učinil více! On nejen vysel, ale –

2. BRAL SE ZA ANDĚLEM! On se ne-má čas ohližet, co dělají nebo budou dělat strážní, co se stalo s těmi řetězy, jaká bude reakce Herodesova – jak se situace v žaláři dále vyvíjí či bude vyvijet, co tomu řeknou věřící lidé, zda je vůbec schopen andělový pokyny plnit či ne. Petr je cele zaujal svým vůdcem, který si vede s takovou klidnou a svrchovanou jistotou – jeho osobnosti, jeho slovem, jeho cestou! Ba, Petrovi se nejedná ani o žalář, ani o jeho osobní svobodu. **Jemu se jedná jen o vůli Boží!** On nejde za svou osobní záchrannou, za svou svobo-dou, ani za „svou prací pro Pána a bližní“, ale za **Pánem samým!** Tak vysel Jo-zue z Egypta a ze všech „pouštních situ-

ací“ svého života, Lot ze Sodomy a ze všech svých hmotných a společenských výhod (v nichž stejně jen svou duši trá-pil), Rut z moabské země a ze všech svých lidských nadějí a perspektiv! Oni vyšli nejen tělem, ale i celým srdcem a celou svou myslí. Proto také došli svého vitézného cíle!

Vyšels' bratře, sestro? Věz, že to je málo a že nejsi dosud prost recidivy! **Ber se dále za Ním – za svým Pánem – a vytřeji!** Vždyť jsi mu dal přece opravdu své srdce, aniž jsi ho zapomněl či nechal ve svém žaláři! Přesto převesecko Petr a le –

3 NEVĚDEL, BY TO PRAVĚ BYLO, co se dálko skrže anděla! To, čeho je svědkem, je tak předivné, nepochopitelné, vy-mykající se jakékoli jeho dosavadní zkušenosti, že Petrovi brání rozum přijimat to, co jeho srdce přijímá. Nachází kom-promisní řešení: domnívá se, že „má vi-dění“, že je obětí halucinace – že ho vlastní smysly klamou!

Jak rád by tomu věřil, že je Bohem osvobozen, Pán ví, jak rád by okoušel moc oné Boží svobody, ale kde je záruka, že je to skutečně dílo Boží svrchované vůle a moci a ne zbožný sebeklam, z něhož se opět probudí do tvrdé životní

reality svého vězení? Nebo je to dokonce satanský podvod, aby byl ze své přípravenosti na smrt opět vyrušen a zneklidněn novou touhou po životě, s nímž už v milosti Boží zúčtoval? Ano, srdce věří, protože tomu chce věřit, ale rozum varuje před rozmanitými způsoby prosazování vlastní vůle – tužeb vlastního, pošetilého a nespolehlivého srdce, varuje před tělesnou horlivostí s uchvacováním toho, co není člověku dáno Pánem, v níž člověk klame druhé i sebe sama – před nestřízlivostí a zhoubným bludem!

Jak vzácným způsobem řeší Bůh tento problém Petrovy výry pro naše poučení a povzbuzení: **Potřebné jasno od Boha dostává Petr v procesu poslušného následování pravého anděla Páně!** Jedná se ti vskutku o poznání Boží vůle nebo je to jen tvůj neupřímný postoj, za nímž se tvoje „JÁ“ domáhá splnění svého? Jestliže ano, nebudeš nedočkavý, nebudeš kvapit – nebudeš mít strach, že ti mezitím „něco ujde“! Jen se opravdu „ber za andělem“ – následuj poslušně a věrně svého Pána! To je tvoje starost – tvoje věc, a ponechej Jemu s důvěrou, kdy, kde a za jakých okolností ti On své jasno dá! On ti je zajisté dá a s ním své požehnání v pravý čas – to je Jeho věc!

Viděli jsme již v dřívějších úvahách, jak Pán postupně řeší a vyřeší problém Petrova srdce a jeho tělesné horlivosti. Petr již nyní svého Pána miluje, ale po neblahých zkušenostech sám se sebou se obává dát průchod svým vlastním představám a přání.

A nyní, kdy a jakým způsobem dal vlastně Pán Petrovi své ujištění o předivném vysvobození z žaláře?

- a) ve zkušenostech s opětovně potvrzenou bezmocností svých žalářníků a strážců (viz v. 10 – „první a druhá stráž“!),
- b) ve zkušenostech s odstraněním „nepřekonatelných překážek“ na „nejneschůdnějším místě“ (viz „železná brána vedoucí do města“!),
- c) ve zkušenostech nejen s vyvedením, ale i s odvedením do naprostého bezpečí (viz „přejít jedné ulice“!),
- d) ve zkušenostech s **pravým andělem** – Božím nástrojem – jako s tím, který, splniv své poslání, bezodkladně odchází, aby dal místo jen Bohu samému v jeho cti a slávě (viz „odchod anděla“)!

Jaká to obdivuhodná Boží moudrost ne-

jen v hromadění, ale i ve stupňování Božích důkazů v životě jeho služebníka! I kdyby toto vše se snažil nepřítel napodobit ve své funkci „anděla světlosti“, zdaž by on kdy vůbec chtěl a dovezl osvobodit člověka z jeho žaláře a pak odejít z lidského života, aby Bůh přišel k svým právům a jen Jemu samému vzešla čest a chvála při své pýše a povyšování se nade vše božské? Aby on – otrokář pomohl člověku ke svobodě, v níž by nálezel Bohu více než kdykoliv předtím?

Tuto cestou „pravého andělského vedení“ a „pravé andělské služebnosti“ –

4. PRICHAZÍ PETR SÁM K SOBĚ – k oné úžasné jistotě, vyplývající z nesporné zkušenosti s Pánem, o níž nelze pochybovat a která je pro něho jedinečnou oporu na další cestě za Ním. Všimněme si, jak je tato zkušenosť ihned spjata se slovy, které Petr tak jasné a určité formuluje ve své svědectví! (v. 11). On nyní v edě! Ano, člověk, který přijde sám k sobě, pojednou ví! Vi to, co předtím nevěděl nebo věděti nechtěl. Ví dobře o své minulé bídě, o svých přítomných nedostatkách, mdlobě a nemohoucnosti, ale především je naplněn vědomím milosti vysvobozující moci Páně! Nezůstává v nich více, ani na nich svou myslí neulpívá, ale raduje se ze svého vysvobození Pánem a o této skutečnosti svědčí! Již tedy ne pouhá teorie – prázdné slovo – ale slovo živé, pravé, slovo svědectví!

Pán učinil Petra, své učedníky – tedy i tebe svým svědkem a to nejen ve věci spásy od věčného zahynutí, ale i v otázce vysvobození ze žaláře neschopnosti a nemohoucnosti pro Něho pracovat a snášet protivenství.

5. POVÁZIV TOHO, ŠEL K DOMU MARIE, kdež se jich bylo mnoho sešlo... (viz v. 12). Když se Petr vzpamatoval ze svého úzasu a uvědomil si plnou skutečnost Božího vysvobození, učini velmi zajímavé rozhodnutí: bezodkladně vyhledá věřící, aby s nimi sdílí svou zkušenosť! **Tato potřeba obecenství je charakteristickým rysem duchovně vysvobozeného člověka!**

Mnozí spojují duchovní svobodu se svou vlastní představou „duchovní samostatnosti a soběstačnosti“. Vidí ji v tom, že věřící člověk, který se cele upjal na Pána, nepotřebuje druhé věřící ani shromáždění. Proto se také snaží o vytvoření vlastních duchovních názorů a duchovního života bez obecenství, tvrdice, že „jim stačí Pán“ a že „mají své osobní světlo přímo

od Něho“. Tento svůj individualistický postoj zdůvodňují lidskou nespolehlivostí a obavou ze zhoubných důsledků „nezdravé závislosti“ na člověku (viz Iz 2:22, Jr 17:5 ap.)! Tako chápaná „svoboda“ je však ve skutečnosti „svobodou bez lásky k lidem“ a bez kázně (která se může provozovat pouze v soužití s druhými). Pravá duchovní samostatnost a soběstačnost se totiž nezajímá o krytí či nekrytí svých vlastních potřeb a podle toho se také nezařizuje, ale vidí svou potřebu ve službě druhým bez ohledu na jejich kladné či záporné postoje! (viz nás ukrížovaný a zmrtvychváslý Pán – a jeho cesta za člověkem, za svou církví).

Jiní zase spojují duchovní svobodu a představou své duchovní nezávaznosti k jakékoli činnosti pro druhé ba ani pro Pána samého. Necítí potřebu žádné služby, ani po ni netouží a o ni neusilují. Zdůvodňují to jednak vědomím vlastní neschopnosti a obavou z bezúčelnosti jakékoli duchovní práce „ve vlastní síle“, neboť veškeré vskutku hodnotné dílo je věcí a starostí vševedoucího, všeomouhcího a svrchovaného Pána a ne jejich! Bude-li On vůbec a až On bude chtít, má přece dost moci a prostředků, aby jím dal zájem, touhu, chtění, modlitbu a pravé činení! Do té doby nejen „nemá vůbec smysl něco dělat“, ale je dokonce škodlivé a Bohu odporné, aby se člověk vůbec o něco v „Jeho díle“ pokoušel (viz F 2:13, J 15:5)!

Takto chápaná „svoboda“ je ve skutečnosti „svobodou bez lásky k Bohu“ a bez Boží bázně, která si vybírá z Božích příkazu pouze to, co se jí hodí, kdežto ostatní jsou nezávazné bud' vůbec, nebo alespoň „prozatím, než jim to Pán zjeví“. Pravá duchovní svoboda je svázaná poutem lásky s Bohem a Jeho lidem tak, že věčný závazek dluhu lásky nikdy necítí žádný závazek jha a běmene (R 13:8; Mt 11:30). U pravé svobody se tedy ona nezávaznost týká pocitu a prožívání potíží a utrpení pro Pána a Jeho lid! Jimi není vpravdě svobodný Boží služebník nikdy vázán k nějaké nečinnosti!

V uvedených obou případech tedy nejde o svobodné Boží dítky, ale ve skutečnosti o vězně svého sobectví, své nelásky,

osobního pohodlí, zálib, nechuti se zapřít, vzít svůj kříž – nést s lidem Božím jeho břemena, jde o lidi, kteří vézí v okovech své duchovní pýchy! Bývají to všichni duše zklamané ve svých vlastních představách, zraněné lidmi, duchovně nemocné, nevděčné za vše, co z milosti Boží mají, plně negativní kritiky, pessimistických perspektiv, kteří nedovedou nic jiného, než nad druhými věřícími, popřípadě celým shromážděním „zlomit hůl“, podobně jako oni dva, kteří opustivše Jeruzalém, „protože už jim neměl co dát“, směřovali k Emauzům...

Svobodný Petr je neoddělitelný od služebnictví Pána právě tak, jako byl neoddělitelný „nesvobodný Simon“ od zhřívání se u cizího ohně a od zapření svého Mistra před lidmi! **Postoj osvobozeného Petra k Pánu Ježíši je zcela organicky spjat s poutem lásky k bratřím a sestrám!** A lásku se nepta v obavě po možnosti zklamání, „nevede si seznam křivd“, „hned tak se neurazí“, ale všecko snáší, všemu věří, všeho se naděje, vše odpustí, nikoho nepohorší, ani se nad nikým a niciím nepohorší, přikryje množství vin... (1K 13, 1J 2:10, 1Pt 4:8).

Tak Petr, „pováživ toho“, nedbá více na své nepřátele a hrozící nebezpečí, z něhož právě vyvázl, ale myslí na ty, které má rád a o nichž ví, že miluje jeho! Jak by to bylo nepřrozené, kdyby je měl pomínit, aniž by s nimi nesdílí svou jedinečnou zkušenosť s Pánem pro jejich radost, potěšení a utváření viry! (A jak by to bylo např. nesmyslné, kdyby měl Petr předpokládat, že to stejně ani „nestojí za to“ a „nemá smysl“ jít do domu Marie, protože je tam jednak „málo lidí“ a pak, že stejně o tu věc „není ani velký zájem“, neboť „většina tam chodí už stejně jen ze zvyku“ a ono shromáždění pouze „projevem náboženského formalismu“?!). Jaké je vlastně naše dnešní shromáždění? Je to vskutku záležitost duchovně vysvobozených lidí nebo jen „vězeňská záležitost“? Jde o skutečné obecenství, které je nám nevyslověně drahé, vzácné a potřebné pro existenci svazku Boží lásky – pro přítomnost Pána samého?

Kk

● Štěstí – to je harmonie s Duchem svatým.

● V den, kdy se hluboko do našeho srdce vrývá důvěra v Boha, pokládáme nohu na břeh pokoje.

ožie nariadenie o spôsobe prinášania pokojnej obete je opisané v 3. Mojžišovej 7:11-34. Nám teraz nejde o to, aby sme exegeticky rozoberali význam tejto obete pre tých, ktorí bola určená, ani nie o to, v čom pokojná obete ukazovala na Pána Ježiša Krista. Sú to dve samostatné kapitoly, ktoré by bolo možné rozviesť pre naše poučenie. Teraz však sa zamyslime nad ustanovením pokojnej obeti vo vzťahu k nám, veriacim ľuďom novozákonnej doby. Je nejaká súvislosť medzi tým čo znamenalo pre Izraelitu prinášanie pokojnej obete a nami, ktorí prinášame Bohu „duchovné obete“ (1Pt 5:5)?

1. Pri akej príležitosti a za akým cieľom bola prinášaná pokojná obete? Z uvedeného oddielu Písma sa dozvedáme, že mohla byt prinášaná kedykoľvek, ale popudom k tomuto činu mala byt **chvála Bohu** (v. 12); **zvláštny slub, alebo dobrá vôľa** (v. 16). Podmienkou bolo, aby obetujúci bol **čistý**, predtým musel vyriešiť otázku nečistoty, hriechu, prinesením obete za hriech či vinu, inak jeho pokojnú obet by Boh neprijal, ale naopak, bol by „vytatý zo svojho ľudu“ (v. 20). Pokojnú obete, obet chvály Bohu môže prinášať človek, ktorý je spravedlený vierou a má pokoj s Bohom skrze Pána Ježiša Krista (R 5:1), ktorý prežíva pokoj Boží a preto je plný vďačnosti, chvály a **dobrej vôľe**. Ako zvláštne nám to pripomína mocný hlahol anjelov: „**Sláva na výsostach Bohu a na zemi pokoj, ľuďom dobrá vôľa!**“ (Lk 2:14). Co znamená, keď ľudia majú dobrú vôľu? Vyjadruje to, že sú spasení skrze Toho, ktorý prišiel ako „Boh zjavený v tele“, skrze Pána Ježiša Krista, že majú pokoj a zmenenú vôľu. Boží život v nich ich vedie k dobrému, majú dobrú vôľu na zemi žiť k Božej oslavene, prinášať mu obete chvály, obete pokojné.

2. Pri pokojnej obete muselo byt zabité obetné zvieratá (v. 29). Ale na rozdiel od iných obetí nebolo spálené na oltári, ale:

- tuk bol spálený na oltári (v. 31),
- hrud' obetujúci povznásal pred Hlavninom, potom dál Áronovi a jeho synom (v. 30-31),
- pravé plece dal kňazovi, konajúcemu službu pri obetiach,
- krvou kňaz kropil pred Hlavninom (v. 14).

Nestačila len vďačnosť v duši človeka, na rtoch, obet pokojnú musel Boh i človek „vidieť“. Akoby nám to pripomínalo výzvu, prosbu apoštola Pavla: „Prosím vás tedy, bratia, pre milosrdenstvo Božie, žeby ste vydali svoje telá v živú obet svätú, prijemnú Bohu, rozumúnou to vašu bohoslužbu“ (R 12:1). Nestačí len Boha chváliť vo svojom srdci, alebo verejne ústami, Boh chce od nás viacie – žiť! „Nie každý, kto mi hovorí: Pane, Pane! vojde do nebeského kráľovstva, ale ten, kto čini vôľu môjho Otca“ (Mt 7:21). Pred súdnou stolicou Kristovou nebude rozhodujúce, ako sme dokázali slovami Boha chváliť, ale čo sme vykonali **skrze telo** (2K 5:10).

Vráťme sa však k jednotlivým obrazom.

Tuk nesmel človek jest, patril na oltár! Tuk je izolačnou vrstvou a v duchovnom zmysle predstavuje všetko, čo bráni prenikaniu Božieho slova do srdca človeka, čo ho robí pomalým prekonanie Božieho diela, čo zaťažuje jeho duchovný život.

V známej „Božej piesni“ čítame: „No, keď ztučnel Ješurún, vzpečoval sa, Ztučnel si, ztlučnul si, vypásol si sa, a tak opustil Boha, ktorý ho učinil, a zľahčil si skalu svojho spasenia“ (5M 32:15). Preto Pán Ježiš hovorí o farizeovi, ktorý hodne pre Boha obetoval, ale Boh túto jeho obet neprijal. Farizej nebol „ospra-

vedlnený“, lebo to konał z pýchy, namyslenosti a nie z pokorného a úprimného srdca. Preto Pán Ježiš musí posielat smutný odkaz zboru Laodičanov. Zbor bol namyslený, pyšný, nikoho neprijímal, od nikoho rady nepočúval, žil sám pre seba. Takúto obet Pán nemohol prijať. „Vypľujem ťa zo svojich úst“ ako vlažnú vodu, ktorá ani neosvieží, ani sa nedá použiť k iným účelom. História potvrdila túto Božiu pravdu. Mnohé zbyty postupom doby začali živoriť, za dlhé roky sa v nich neobrátila žiadna duša, deti veriacich rodicov odchádzali do sveta, a tak zbyty zanikli. Počujme túto Pánovu rádu a úprimne dbajme na to, aby „tuk neboli v našej obeti“, ten musí byť spálený na oltári. Pýchu, duchovnú namyslenosť, sebaistotu, povýšenosť položme do smrti, odhodme, vyzlečme a len tak môže byť naša služba, nás život príjemný Bohu.

Hrud' bola ukázaná Bohu a odovzdaná kňazom. Hrud' ako schránka pre srdce nám zobrazuje nášho vnútorného pohnutky Bohu, uvedomiť si, čo je základom nášho vzťahu k Bohu a našej služby Jemu a potom toto „srdce“ dať bratom. Prvá pravda je bližšie popísaná v 1K 13:1-3. Tam je zdôraznené, že akákoľvek obet Bohu nie je nič platná, neprospevia, pokiaľ nevychádza z lásky. To sú vázne slová! Myslíme si, ako sme krásne poslúžili Božím slovom. Ale prečo som slúžil? Čo ma viedlo k tomu, aby som išiel za stôl? Ak nie láska k Bohu, túžba po tom, aby On bol oslávený, potom takáto reč je len ako hlas zvona, sice pekný, ale prázdný, bez úzitku. Môžeme podobne skúmať všetky svoje činy a merať ich týmto merítkom aby sme poznali, akú obet Boh prijíma.

Druhá pravda je zdôraznená v 1J 4:20: „Keby niekto povedal: Milujem Boha a svojho brata by nenávidel, je lhá, lebo kto nemiluje svojho brata, ktorého videl, ako môže milovať Boha, ktorého nevidel?!“ Hrud' bola vznášaná pred Hlavninom a odovzdaná kňazom. Láska k Bohu dokazuje láskou k bratom a sestrám. Kto nedokáže milovať brata, odpustiť mu, ten nech nenesie dar na oltár. Tak to povedal Pán Ježiš (Mt 5:23-24). Keď vieš, že niekto má proti tebe nejakú vec, daj najprv veci do poriadku a potom Bohu slúž. Tu sa nejedná len o pamiatku smrti Pána Ježiša, lámanie chleba. Ako môžeš ísť hľať evanjelium, slúžiť Slovom či inak posluhovať „v dome Božom“, keď nedokážeš prvú, základnú vec: prejavíť lásku k bratovi. Sú takí veriaci, ktorí sa urazia i pri nepatriom napomernení. Neznesú ani jemný náznak toho, že by sa predsa mali inak chovať. A oni chcú slúžiť Božím Slovom, vyučovať druhých. To robili farizeovi: navonok boli pekní, nikto im nič nemohol vyčítať, ale čo bolo v ich srdci! Hniloba, závisť, hnev, nepriateľstvo. Pán Ježiš ich plne odkryl a On odkryva i nás. Ak má niekto proti mne niečo, potom musím všetko odložiť a dať veci do poriadku, pokoríť sa a dokázať lásku. Láska sa obetuje. Milovať znamená – obetovať sa. To nie je odplácanie dobrým za dobré, ale dobrým za zlé (R 12:21). Láska, to nie je odmenou tomu, kto si to zaslúži. Máme milovať aj tých, ktorí nás nemilujú, ktorí sú k nám nepriateľsky zameraní; a tým viac bratov a sestrí v Kristu. Máme spomínať niektoré skutočné udalosti? Máme odkývať, ako my, veriaci posledného obdobia 20. storočia uskutočňujeme príkaz Pána Ježiša? Nie, nie! Ale ak chceme prinášať Bohu dar „pokojnej obeti“, odhodme povrchné kresťanstvo, farizejskú nábožnosť a prinesme najprv našu pýchu, povrchnosť, neposlušnosť na oltár, odhodme tieľa necestníc, a potom ukazujme Bohu úprimné, milujúce srdce, ktoré „odovzdávame“ blízynam.

Obetujúci dal pravé plece obeti kňazovi. Na pravom pleci obyčajne nosíme najťažšie bremena. Ani „pravé plece“ si nemáme nechať pri pokojnej obeti pre seba. To by nebola obet podľa Božieho prania. „Jedni druhých bremena neste a tak napľňte zákon Kristov“ (Ga 6:2). „Vezmite moje jarmo na seba a učte sa odo mňa, lebo som tichý a pokorný srdcom a najdete odpočinutie svojim dušiam“ (Mt 11:29). Tieto dva citáty Písma nám dávajú odpoveď, čo znamená odovzdať „pravé plece“ kňazovi. Každý z nás nesie nejaké bremeno. Rozumie sa tým bremeno pre Pána, nie bremeno hriechov, alebo iných neužitočných vecí. Ale aby sme nadobudli pravý pokoj, uspokojenie, musíme brať i bremena druhých. Tu nie je napísané, že naše bremena máme dávať iným. To naše máme dávať Pánovi, Jemu sa zveriť, a On nám dá odpočinutie. Máme pomáhať druhým. To robí láska. V tom je zmysel nasledovania. Pán Ježiš prišiel na zem, aby slúžil iným. A tak to robia aj Jeho nasledovníci. Akú Boh chce obet? V službe bratom a sestrám, blíznym, v službe nášmu okoliu, aby

Ľudia videli naše dobré činy a oslavovali Otca, ktorý je v nebesiach (Mt 5:16). Tak naša obet bude Bohu príjemná, tak On bude ňou oslávený. Preto sme milosrdní (Mt 5:7), nesieme žiaľ a bolesti druhých (v. 4), pôsobíme pokoj (v. 9), preto sme soľou zeme a svetom sveta.

Ani pri pokojnej obeti nesmela chýbať krv. Tá patrila výlučne Bohu. Nesmela prísť na oltár, ani nikto z ľudu ju nesmel používať. Každá naša služba, duchovná obet Bohu, musí byť poznámená Božou milostou skrze Pána Ježiša Krista. Len preto sa Bohu lúbime, len preto máme pokoj, radosť, lásku, len preto niečo z našho života môže byť príjemný pre Boha, lebo sme v Kristu. Jeho krv nesmie byť vylita viacej na oltári. K Jeho dielu už človek nemôže nič pridať. On je základom nášho obecenstva s Bohom. Majme toto na myslí vždy, pri každom čine, pri každom zídení, vždy, keď prinášame pokojnú obet.

3. Pri pokojnej obeti boli prinesené ešte nekvazené koláče a kvasený chlieb (v. 12-13). Keď predstupujeme pred tvár Božiu, s našou novou prirodzenosťou, ktorú sme obdržali od Boha skrze Svätého Ducha, je prítomná aj prirodzenosť stará. To, čo sa narodilo z Boha, nehreší, „je nekvazené“, biela múka zarobená s olejom. To je Božie dielo v nás. Všetko, čo Duch Boží v nás spôsobí, je „bez kvasu“, je Bohu lúbe, príjemné. Na tejto zemi však nesieme stále „pozemský stánok“, to naše „telo hriechu“, a tedy behom niekoľkých sekund môžeme tými istými ústami Boha chváliť, alebo hovoriť zlé. Záleží na tom, kto ovláda naše telo mäsité: Duch Boží, alebo naše hriešenie „ja“. Preto naša obet, naša služba – to všetko je nedokonalé. Či sa tým necháme odradiť? Či zostaneme v žiali nad sebou samými a našou biedou? Nie! Vďaka Pánovi, že On prijíma obet i s kvaseným chlebom. Ale musí byť splnené to, čo sme si vpredu uviedli.

4. Záverom je treba si pripomenúť, že nielen Bohu, Áronovi a kňazom patrila obet pokojná, ale že i obetujúci a jeho rodina jedli z tejto obeti. To je zákon kráľovstva Božieho, zákon lásky. Miluj a budeš milovaný, nes bremená druhých a svoje bremeno sa stane ľahším; dávaj a dostaneš mnoho, usiluj o pokoj a budeš pokojný; potesť druhých a budeš sám potesnený.

Pripomíname si to i v tomto roku, a denne prinášajme Pánovi túto „pokojnú obet“, aby sme mali nielen pokoj s Bohom, ale i pokoj v Bohu, ktorý bude strážiť naše myšlienky, rozhodovania i činy pre česť a slávu Jeho mena.

-jos

Pán Ježiš opäť príde □□

Rvý príchod Pána Ježiša na túto zem oznamoval Boh „mnoho ráz a rôznym spôsobom“ (Žd 1:1). Všetkých 39 kníh Starého zákona hovorí o tomto prvom prichode. Nie div, že Pán Ježiš povedal ľudu: „Vedť sputujete písma, lebo vy sa domnievate, že v nich máte večný život; a ony sú to, ktoré svedčia o mne“ (J 5:39).

Ale z Písma rovnako vieme, že Pán Ježiš opäť príde: „Tak i Kristus raz obetovaný tým cielom, aby vyniesol hriechy mnohých na kríž, p o d r u h ē sa ukáže bez hriechu tým, ktorí ho očakávajú na spasenie“ (Žd 9:28). On sám povedal učenikom: „Idem vám pripraviť miesto a keď odídem a prihotovím vám miesto, prídem zase a pobereť mi vás k sebe, aby ste tam, kde som ja, aj vy bolí“ (J 14:1-3).

Proroci Starého zákona videli tri stupne Pánovho prichodu ako jeden prichod. Ktoré sú to stupne?

1. Jeho príchod v ponížení, keď sa narodil v Betleheme.
2. Jeho príchod v nebeských oblakoch k vyrhnutiu cirkvi.
3. Po veľkom súžení Jeho príchod s cirkvou v sláve a moci.

Toto videli proroci ako jeden prichod. Vedť z Božej perspektívy večnosti ie obdobie medzi týmito stupňami Jeho prichodu také malé, že je to akoby jeden deň (2Pt 3:8).

Pozrite sa na niektorých mužov Starého zákona, ako sa divali na prichod Pána Ježiša.

Enoch zvestoval posolstvo „Marantha“ už pred potopou: „A prorokoval aj o nich siedmy od Adama, Enoch, keď povedal: Hľa, prišiel PÁN so svojimi svätými myriadiami“ (Juda 14). Už pred potopou videl Enoch tretí stupeň Jeho príchodu v sláve s myriadiami svätými.

Mojžiš videl prichádzať Pána Ježiša ako proroka: „Hospodin, tvoj Boh, ti vzbudí proroka z tvoroh stredu, spomedzi tvojich bratov, ako som ja; na toho bude počúvať“ (5M 18:15).

Zachariáš videl prichádzať kráľa: „Hľa, tvoj kráľ príde k tebe“ (Za 9:9). Izaiáš hovorí: „Hľa, Pán Hospodin príde ako mocný, a jeho rameno mu bude panovať!“ (Iz 40:9).

Proroci nemohli vidieť celú plnosť slávy Pána Ježiša. Preto každý z nich videl len čiastku; jeden Ho videl ako Pána, druhý ako proroka, tretí kráľa, alebo ako samého Boha.

Zachariáš na konci ôsmeho videnia hovorí o Pánovi Ježišovi ako o kráľovskom kňazovi, ktorý sa posadí na trón Dávidov (Za 6:12-13).

Zatial sa zo všetkých predpovedí splnila len prvá časť, prvý stupeň Jeho príchodu, keď prišiel na túto zem v ponížení. Ale z Božej milosti nám sa odkrylo veľké tajomstvo, že „v Nom prebýva všetka plnosť božstva telesne“ (Ko 2:9). Preto vyznávame, že On je nás PÁN – PROROK – KRÁL! V istej piesni spievame: „Ó, Ježiš je pre mňa dosť!“ Okrem Neho už nikoho nečakáme, lebo ani nikto druhý z nebies nepríde.

Kto si povedal, že Boh všetko môže, len jedno nie: sklamáť svojich vykúpených! Preto Mu veríme, vedť On zostáva verný i keď my sme neverní, lebo sám seba nemôže zapriť. Ak sa splnili proroctvá o Jeho prvom prichode v ponížení, potom celkom iste sa splní aj tá druhá a tretia časť zaslúbenia. Tá druhá je pre nás najzáväznejšia: „Lebo sám Pán s veliteľským povelom, s hlasom archanjela a s trúbou Božou zostúpi z neba, a mŕtví v Kristu vstanú najprv; potom my živí ponechaní budeme razom s nimi vychvátení v oblakoch v ústrety Pánovi do povetria. A takto budeme vždycky s Pánom“ (1Te 4:13-18). To je naša slávna prítomnosť a ešte slávnejšia budúcnosť!

-fv

VAŠE MODLITBY

1. Petrova 3:7

Není žádné tak pronikavé zkoušky života věřícího člověka, jako jsou modlitby. Když poklekně před svým Bohem, ihned ví, zda se předtím znečistil, kdy, kde a v čem. Boží Slovo nás vybízí, abychom v takovém případě nechali dar před oltářem a snažili se o očištění, usmíření a až pak jej obětovali. Cokoliv v hodině modlitby se v zrcadle Božího Slova ukazuje jako škodlivé a nesprávné, musí být odstraněno.

S tím, co činí manžele neschopními, aby se modlili spolu nebo u „rodinného oltáře“, musí se jednat milosrdně jako s překážkou. Na to je třeba myslit každý den. Pak poznáme krásu takového spoje-

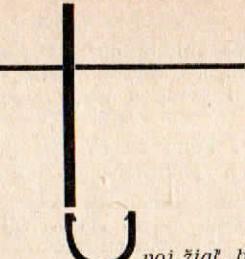
ní s Pánem uprostřed všech našich poklesků a nedokonalosti, jako když zvony rozezvuky lásku v našich srdcích.

Je mnohem snadnejší stát uprostřed vykoupených, vybízených ve společném shromáždění k celemu zasvěcení svých životů Pánu než následujícímu jutra zaměřit ony vznešené zásady na jednotlivé okolnosti při snídani, po návratu z práce, v různých úkolech denního života. Není těžké být svatým ve shromáždění, ale „chození“ ve světle a láse se týká zejména každodenního života. Nejsme-li v pořádku s našimi blížními, jak můžeme mít obecenství s Bohem? Láska k Bohu přímo podmínuje lásku k bližnímu. A nemilujeme-li teplou, hřejivou láskou ty, kdož žijí uvnitř našeho domácího kruhu, měli bychom se vážně tázat, zda jsme opravdu zakusili lásku Boží.

F. B. M.

● Tak, jako tiché, klidné vody odrážejí nebe, tak jedině tichá duše může odrážet na sobě Boží obraz.

napiš do prachu

voj žiaľ, bratu,
i plne zdôvodnenú obžalobu
napiš do prachu.
Bolesti duše, ktoré sa nedajú liečiť
acylpirínom,
napiš do prachu.
Ani o neznesiteľných tarchách
nerozaďravaj ľudom.
Zaznamenaj si ich do prachu.
O previnení druhých,
nepochopení,
aj nečakaných
a nepochopiteľných útokoch,
napiš do prachu.
Aj Majster to robil
tak isto.
A čakal ho tažký, smutný križ.
Hriech ženy
zapísal do prachu.
On zabudol.
Prach odvial vietor.
Sklamanie z rozšlapanej krásnej
a svätej pravdy,
kvapky z krvácajúceho srdca,
ironické úsmevy bližného,
pohlad, z ktorého vyžmýchali
všetky slzy,
to všetko si starostlivo zaznamenaj —
— do prachu.
Aj pamiatky na príjemné chvíle života
zapiš do prachu.
Sumu vypožičaných peňazí
aj s batôžkom vypožičanej dôvery
poznamenaj do prachu.
Napokon ti bude celkom dobre.
Svet ta sice odpíše
a nebude mu vadit ani twoja biedna
smrť.
Istotne však bude stáť na twojej strane
Nebeský Otec.
O tejto úžasnej realite
nenapiš do prachu ani písmanko.
Celú ju pozorne a starostlivo
vyry do mramoru,
tak, ako On vyryl twoje meno
do svojej dlane.

prípr. -jk

PREDHOVOR

Tento neveľký spis je venovaný milým čitateľom Slova Božieho a zberateľom duchovných zrniek pravdy pre praktický život. Obsahuje zápis z 15 biblických hodín Kresťanského zboru v Bratislave v roku 1962–63. Je to stručný zápis služieb Slovom Božím v podaní viacerých bratov, najmä však milého brata Širackého.

Učelom tejto úvahy nie je podať vyčerpávajúci výklad Listu apoštola Pavla Filičnám. Napriek tomu však sleduje cieľ:

1. Podáť jasny a pútavý výklad hlavných myšlienok epištohy.
2. Povzbudiť čitateľov k praktickému životu v Kristu.
3. Dať predstavu o priebehu a rozsahu biblických hodín a priblížiť ich atmosféru.
4. Byť pomôckou k duchovnému rozjímaniu tým čitateľom Slova Božieho, ktorí nemôžu mať pravidelné obecenstvo s veriacimi v zhromaždeniach.

Nech nás všetkých predložené úvahy vedú k zamysleniu sa nad Božím účelom našich životov a ich priebehom a k cieľu — Jemu sa lúbiť.

ÚVOD

Táto kresťanská cirkev vo Filipách bola prvou kresťanskou cirkvou v Európe. Cíťajte Sk 16:12–40. Podľa všetkého aj prvým kresťanom v Európe bola žena. Bola to prozelytka, nie Židovka, no bála sa Boha. Nestačilo jej to, čo našla u Židov.

Teda začiatky Pánovho diela vo Filipách sú známe. Prvými veriacimi boli Lídya a jej domácnosť. Boli i pokrstení, no iba tí, ktorí uverili. Za apoštolských čias nekrstili celú rodinu na želanie niekoho (napr. manžela, otca). Krst neboli automaticky prevedený, ale pokrstení boli iba tí, ktorí prv uverili.

Ked' páni tej veštynky vzbúrili mesto, Pavol a jeho spoločníci sa dostali do väzenia. Dostali sa tam nie pre krádež alebo nejakú zlú vec, ale pre Pána. Čítame si o nich: „**Ale o polnoci Pavol a Silas modliač sa spievali Bohu chvály a väzni ich počúvali**“ (Sk 16:25). Im tam nebolo dobre, nespali, ved' boli v klade. Tam sa nedalo ani sedieť, ani spať. Oni sa v tomto zlom postavení modlili. To by bolo prirodzené, to by sme iste i my všetci robili v podobnom postavení. Ale tito ešte aj spievali. To je viac. Radovali sa, že boli hodnými učením aj trpieť. To je veľké víťazstvo. V dôsledku toho Pán sa k nim priznal, povstalo zemetrasenie. Žalárnik (Sk 16:27, 28) sa zlakol, no na Pavlovo zvolanie sa pýta: „Čo mám činiť, aby som bol spasený?“ Je to vzácene, keď totiakto nejako úprimne hovorí. Milá duša, nemusíš ísť do Mekky, nemusíš platiť veľa peňazí, urob to, čo hovoril Pavol: „Uver v Pána Ježiša Krista a budeš spasený ty aj tvoj dom.“

Nám by malo ísť tiež i o nás dom, rodinu, deti. Tento žalárnik prijal radu, uveril. Také sú počiatky zboru vo Filipách. Pekné začiatky, ale veru trpké. Podobné pôrodu dieťaťa. Vznikol jeden z najkrajších zborov — ale za akých ľažkostí! Tomuto zboru je písaná táto epištola. Nie všade vznikli veľké zbyty. Na niektorom mieste je po celé desaťročia 10 duší, no Pán je rovnako medzi sto päťdesiatimi ako medzi desiatimi.

Lídya, žalárnik — to je vzor spaseného človeka. Ľudia sa pytajú: „Čo je to uverejnenie, spasenie?“ Takýto človek môže poukázať na seba, ako to robil i Pavol. Predtým sa tomu protivil, vysmieval, no teraz sám vyznáva, hovorí: Urobte tak, ako ja, vyznávajte tak, ako ja. **Lepší dobrý príklad, ako dlhý výklad.**

1. KAPITOLA

1. hodina – 1:1–7

Verš 1. „Pavol a Timoteus, služovia Ježiša Krista, všetkým svätým v Kristu Ježišovi,

ktorí sú vo Filipáčach, s dozorcami a diakonmi":

Tu na začiatku Pavol s Timoteom sa predstavujú ako **služobníci Ježiša Krista**. Pavol sa nepredstavuje ako apoštol, ako to robieval tam, kde pochybovali o jeho apoštolsťe (1K 1:1; 2K 1:1; Ga 1:1; Ef 1:1). Filipáni o jeho apoštolsťe nepochybovali, boli mu oddaní, aj do Ríma mu poslali dar (F 4:14–15). On slúžil Pánovi tým, že slúžil Filipánom a to chcel aj nadálej.

Býť sluhom Pána Ježiša Krista je veľká prednosť. Človek niekomu slúžiť musí; i ten, ktorý sa bije do prás, že je slobodný. Každý slúžiť buď satanovi, alebo Bohu. Neverí tomu, neverí ani v hriech, ale ho páchá.

Svätí v Kristu Ježišovi. Timto apoštol Pavol píše. Oni boli predtým pohania, Židov bolo medzi nimi malo. Slúžili bohom – modlám, no z nich sa stali svätí ľudia. To je veľká prednosť, ale to aj zavázuje. V Zjavení na konci čítame: "...spravodlivý nech čini spravodlivosť ešte a svätý nech sa posväti ešte."

Táto epištola bola písaná všetkým: aj s dozorcami čiže biskupmi a s diakonmi. Tu vidíme, že v jednom zbere bolo viac biskupov. **Biskupov čiže dozorcov nemajú ustanovovať ľudia ani cirkev, ale Svätý Duch** (Sk 20:28). Tito majú na starosti duchovný stav a vzrast zboru. **Diakoni** sa zasa starali o chudobných a vdovy. Vtedy nebolo sociálne zabezpečenie; tito sa starali o veriacich po hmotnej stránke.

Verš 2. „Milosť vám a pokoj od Boha, nášho Otca a od Pána Ježiša Krista.“

Pavol im praje to, nad čo nie je, to najcennejšie.

Verš 3. „Dakujem svojmu Bohu pri každej rozpoznanie na vás...“

To je niečo božského, niečo nadzemského. I my často premýšľame – nie o tanci, móde, ale o bratcoch, o sestrach, predstavujeme si ich pred očami. Môžeme robiť to, čo apoštol Pavol? Akonále mi pride na um tá osoba, či mi pride na um i za ňu ďakovať? Pomer Filipánoch a Pavla bol vzájomne dobrý. Pavol im nemal čo vycítať, nekarhá ich, Pavol sa na nich rozpomína a vždy za nich ďakuje. O to sa máme usilovať, aby bratia, sestry, ktoré sa na nás rozpomenú, za nás mohli ďakovať a aj ďakovali. Niekedy sa na niekoho rozpomenieme – a ono nás to zmrazi. Na niekoho, kto škodi, kto sa odchýli. My sice i vtedy môžeme a máme prosiť, ale to nie je ďakovanie. Snažme sa o to, aby nebolo za nás treba iba prosiť, ale aby bola príčina neustále Pavovi za nás ďakovať.

Verš 5. „...vzhľadom na vašu účasť na evanjelii od prvého dňa až doteraz...“

Filipáni boli účastní evanjelia dvojako. Za prvé, že to evanjelium prijali, prijali spasenie, uverili v Pána Ježiša. Za druhé – zúčastňovali sa hojne na práci evanjelia.

Verš 7. „...ako mi je spravodlivé myšľieť to za vás za všetkých, pretože vás mám v srdci, ked' že ako v mojich putách, tak i v obrane a v upevňovaní evanjelia ste vy všetci mojimi spoluúčastníkmi na milosti.“

Spolu sa zúčastnili milosti. No hlavný zmysel je ten, že podporovali šírenie evanjelia. Porovnajme ich s Korinčanmi. Korinčania boli bohatší, Macedónčici chudobní, no predišli v tejto službe aj tých, ktorí boli bohatší. Oni vtedy nemali misijný fond a ústredie, ktoré by ich platilo. Podobne aj Pán Ježiš. No malí mimoriadne srdce k práci. To nám i dnes kladie Pán na srdce, aby evanjelium išlo ďalej.

Verš 6. „...a práve preto dôverujem, že ten, ktorý započal vo vás dobré dielo, ho aj dokoná a zachová až do dňa Ježiša Krista.“

Preto dôverujem. I tu je mienená účasť na šírení evanjelia, no i diela Božieho vôbec v človekovi. Človek si žil bez starosti, bez záujmu, nemal duchovné záujmy. Už to je veľká milosť Božia, že Boh takýchto ľudí prebudil, že i my sme začali hľadať Pána. V nás započal to dobré dielo, prebudil, poslal spasenie, upevnil. Ako u toho žalárnika, ktorý bol iste človek tvrdý, surouý. On započal v nás zvláštne dielo. Kto to prezíva, ten vie, že je v ňom niečo mimoriadne, že Boh v ňom koná niečo nebeské. Najprý neistota, no po uverení – nik to dielo nepoprie. Dielo pekné, dobré – no čo, keby sa skončilo neúspešne? Ale tu stojí: „...On ho aj dokoná a zachová až do dňa Ježiša Krista.“ Pri jednotlivcom to zachová až do konca jeho života a v deň Pána Ježiša Krista to bude ukázané a zhodnotené. Nech nás to teší, že On to dielo koná za našej účasti, spolupráce. Koná ho s naším súhlasom. Verš Zj 3:20 predpokladá súhlas, túžbu – otvorí dvere. Zacheus prijal Pána radostne a Pán hovorí: „Dnes sa stalo spasenie tomuto domu.“ To dielo je započaté s našim súhlasom, no i ďalej konané. Ako my máme prejavíť svoju účasť na tomto diele? Ako u holíča; ja sa

nestrihám, ale musím sa vedome poddať holíčovi, a tým mu pomáhať. Jeden malý štvorročný chlapec bol strašne dostrihaný. To preto, že sa nechcel dať strihať, mykal sa, nespolupracoval. My máme dať volnosť Bohu, aby mohol vykonať pri nás svoje zámery. Od nás sa čaká spolupráca. Ak by sme my nechceli spolupracovať, Boh si nájde druhých pre vykonanie svojich zámerov, no to bude len na našu škodu.

U Filipánov je vyzdvihnutá ich nepretržitá účasť na evanjeliu. My si dávajme pozor, aby sme sa neprišťojným životom nevyradili z účasti na šírení evanjelia. Nech sú naše nohy obuté (naše chodenie, nás život) v hotovosti evanjelia pokoja. Hotovosť evanjelia je naša zbraň, o ktorú nás nepriateľ chce pripraviť.

2. hodina – 1:8–11

Verš 8. „Lebo mojim svedkom je Boh, ako túžim po vás po všetkých vo vnútornostiach Ježiša Krista.“

Pavol túži po Filipánoch vo vnútornostiach Ježiša Krista. To znamená, že on i oni sú vnútri v Kristu. Byť vnútri v Kristu, to znamená byť pokrstený v Kristu, Rim 6:3. Význam slova „pokrstený“ v pôvodine znamená byť ponorený, pohrúzený, byť v niečom. Vo verši J 13:26 čítame, že Pán Ježiš omočil skyvu a podal Judášovi. Výraz „omočil“ je v pôvodine ten istý, ako „pokrstil“, teda mohlo by sa povedať, že Pán „pokrstil“ (ponoril, pohrúzil) skyvu. Teda – byť pokrstený v Krista znamená byť začlenený do Noho, byť v Nom; to znamená, že na našich životoch má byť vidieť Jeho. Ak tomu tak nie je, je to naša slabosť. To je význam výrazu „vo vnútornostiach Ježiša Krista“. Či i my tak túžime po bratcoch a sestrach v Panu a vyhľadávame obecenstvo s nimi?

Verš 9. „A za to sa modlím, že by vaša láska ešte viac a viac hojnela pravou známostou a každým vnímaním...“

Láska môže hojniť len skrze vieri. Ked' sa učedníci pýtali Pána, koľkokrát majú odpustiť, či sedemkrát za deň, Pán odpovedal, že i 77-krát. Učenici vedeli, že k tomu treba hojne lásky. Predsa však nikdy Pánu nehovorili: „Par., pridaj nám lásky“, ale „Panе, pridaj nám viery!“ My môžeme dobre činiť, rozdávať, venovať sa dielu Božiemu iba natoľko, akú máme vieri, že nám to nebude chýbať, že Pán nám to vynahradí – teda sme schopní prejavovať lásku iba podľa miery svojej viery.

Pavol sa modlí, aby ich láska hojnela. Ale nie láska slepá.

Verš 10. „...aby ste boli schopní posúdiť, čo je dobré a čo nie, aby ste boli čistí a prostí úrazu na deň Kristov...“

Ked' budete hojniť v tejto láске, budete hojniť aj vo vnímaní. Nastúpili ste na novú cestu, u ktorej vzdialenosť k cieľu je neznáma. Na ceste sa vám všeličo ponúka, no treba posúdiť, čo je dobré, aby ste to dobré mohli prijať. Takto budete môcť byť prostí úrazu. Ak si niekto zlomí ruku, to hned nevidieť, až rentgen to ukáže. Koňkí s úrazom prídu pred súdnou stolicu Kristovu! Tam bude všetko ukázané, každý úraz, každá zlomenina. Tam to bude všetko zjavené. Dajme preto pozor, pozorne a správne rozсудujme, čo je dobré a čo zlé. Boh vás viedie tak, aby ste, ak ste pozorní, mohli prísť pred Pána celí, nie s jazvami.

A čo je dobré? „Avšak dobre ste urobili, že ste sa zúčastnili na mojom súžení“ (F 4:14). Dobré je mať účasť s triiacim. „Nuž tak som naskutku poslal k tebe a ty si dobre urobil, že si prišiel. A tak teraz sme tu my všetci pred tvárou Božou, aby sme počuli všetko, čo ti je nariadené od Pána“ (Sk 10:33). Dobré je navštevovali ľudí a niesť im evanjelium. „A činiac dobré neustávajme, lebo svojím časom budeme žať neumdievajúci. A tak tedy, kým máme čas, robme dobre všetkým, a najviac domácim viery“ (Ga 6:9, 10). „Kto tedy vie dobre činiť a nečini, má hriech“ (Jk 4:17). Aj od tohto úrazu budeme uchránení.

Verš 11. „...naplnení ovocím spravodlivosti, doneseným skrze Ježiša Krista, na slávu a chválu Božiu.“

Budeme si vedomí toho, že ak aj dokážeme dobre činiť, ak nesieme ovocie spravodlivosti, je to skrze Pána Ježiša, lebo v našej prirodzenosti niet žiadnej spravodlivosti, žiadneho dobra. Všetko, čo dobре vykonáme, to koná vlastne Pán. Iba natoľko môžeme robiť dobre, nakoľko Pán nami vládne.

3. hodina – 1:12–20

To súvisí s poslednými veršmi Skutkov. Pavol bol v Ríme vo vyšetrovacej väzbe,

najal si izbu a tam dva roky čakal na súd. Nájomné mu pomáhali platiť aj Filipánia, ktorí boli sice chudobní, no bohatí v lásku. Pavol si tam spociatku povolal starších Židov z Ríma a tým svedčil. Niektorí jeho svedectvo prijali, iní nie. Pohoršili sa na tom, že Pavol povedal, že keď to svedectvo oni neprijmu, pôjde s ním k pohanom. Pavol tam čakal, býval v dome, ale bol pod vojenskou strážou. Aj tým vojakom vydával svedectvo. Pretórium (v. 13) – to boli vojenské baráky pri cisárskom paláci, tam bola cisárska stráž, cisárska garda. Príčina Pavlovo uvažnenia sa stala zjavou. Snáď stovky vojakov počuli od Pavla svedectvo. Vojaci, ktorí ho strážili, sa u neho streďali. Pavlovo svedectvo našlo úrodnú pôdu v ich srdciach (4:21, 22). Bratia – to sú tí získaní z pretória, nie rodina cisárova, ale vojaci.

Hoci bol Pavol vo väzení, evanjelium nebolo vo väzení. Evanjelium je moc. Už či zvestované v izbe alebo niekde na poli, na námestí alebo v prírode, evanjelium je Božia moc, všade, kam zapadne, nájde miesto. Už či tak, ako u Lídii – prej kresťanky v Európe, alebo u iných, vždy má dynamickú moc k životu. U týchto, ktorí prichádzali k Pavlovi, sa evanjelium tiež dokázalo ako Božia moc. Boli tu teda pre Pavla nepriaznivé podmienky, ale pre evanjelium nie. Pavlovo posolstvo bolo posolstvo božské, slávne, čisté, spasiteľné. V tom, kto ho prijme, stáva sa mocou. Je mocou na spasenie – ale nie každému človekovi, ale každému veriacemu.

Verš 12. „A chceme, aby ste vedeli, bratia, že to, čo sa so mnou dialo, napokon bolo viac na prospech evanjelia...“

Tento Boži služobník v takýchto okolnostiach hovorí: „To, čo ma postihlo, bolo na prospech evanjelia. Evanjeliu to poslúžilo. Ja som bol falošne obvinený, ne-spravodivo, ale Boh to obrátil na dobré.“ I Jozef v Egypte smel tak hovoriť bratom: „Vy ste mi obmyšľali zlé, ale Boh to obrátil na dobré.“ Svet nebola a nie je hodon takýchto ľudí, nevedel a nevie si ich vážiť. To všetko však je na prospech evanjelia.

Staré cirkevné príslovie hovorí, že kri mučeného je semenom cirkvi. To je pravda. Ľudia chceli zmaríť Božie dielo, mysleli si, že keď skazia Krista, urobia kríž, bude koniec. Podobne mysleli aj o Pavlovi. Ale to všetko je na prospech evanjelia.

Verš 13. „...takže sa moje putá stali zjavnými v Kristovi v celom pretóriu, aj ostatným všetkým.“

Každému to bolo jasné, že Pavol netrpí ako vrah, zlodej, ale že je vo väzení pre Krista.

Verš 14. „A väčšina bratov v Pánovi, súc posmelení mojimi putami, ešte lepšie sa odvážili bez bázne hovoriť slovo Božie.“

Napriek Pavlovmu uvažneniu bratia sa nenaťakali, neposchovávali sa, ale ešte smelšie vyznávali Pána. Boli smelí i ti v Ríme a tiež i ti vo Filipách boli posmelení Pavlovými putami. Ako keby cítili, že musia nahradíť stratu Pavla. Snažili sa, kázali. Na tom nezáleží, že mocný bol vzatý, lebo o tom diele nerozhodujú ani zlí, ani dobrí ľudia, ale Pán. I v tom vidíme, že toto dielo je mocné, nezávislé na ľuďoch.

Verš 15–17. „Niektorí sice aj pre závisť a svár, ale niektorí aj zo záľuby hľásajú Krista, jedni z lásky, viediac, že som nato, aby som bránil evanjelium a iní zase zvestujú Krista zo svárlivosti, nie čiste, domnievajúc sa, že spôsobia mojim putám súženie.“

Vo veršoch 15 a 17 ide o nejaké „čierne dušičky“. V Pavlovej prítomnosti sa neodvážili niečo proti nemu namieťať, no teraz vyvijajú nepravú činnosť. Niektorí kázali z úprimnosti, z lásky. No Pavol sa nebál pohnútok (v. 18), len nech sa Kristus zvestuje. Boh nehľadel na nich, ale na to, čo kázu. Predstavme si stredovek. Kto kázal Krista? Kristus bol kázaný zo všelijakých pohnútok, len nie zo správnych. No napriek tomu sa mnohí ľudia Krista chopili, uverili v Noho. Nám sa to teraz pekne počúva. I tým, ktorí hľadajú spasenie, je umožnené hľadať ho pravým spôsobom. Nie vždy tak bolo. No úprimne hľadajúcim Bohu aj to prosperlo, ak bol aj Kristus hľasaný zo zlých pohnútok. To je ukážka, že aj hnev človeka musí Boha chváliť.

V 2S 1:1–16 si čítame, že mládenec Amalechita priniesol Dávidovi v jadre pravdivú zvest, že Saul a jeho synovia v boji zomreli, no mal ziskuchitivé pohnútky. Dávid ho dal zabiť. „Amalech“ znie v preklade „obyvatel údolia“. Symbolizuje nám naše telo, telesné zmysľanie. Ľudia, ktorí sú tiež takími „Amalechitmi“, majú tiež často i pri hľadaní evanjelia ziskuchitivé pohnútky, za čo ich trest neminie. pokr.

O LIDSKÝCH VZTAZÍCH

Dostal se mi do ruky dopis, ktorý jsem hned tak neodložil. S „majitelkou“ dopisu jsem pak pohovořil a nechal si vysvetliť, o co vlastne šlo. I když jsem školní lavice opustil už dostač dávno, preto jsem se docela živě vžil do atmosféry jedné triedy zdravotní školy ...

Prednášející – primář patologického anatomického oddelení – měl stále větší dojem, že jeho posluchačky nemají o předmět zájem. Tvářily se lhostejně a unuděně. Zvláště jedna to dávala znát tak vyzývavě, že to přednášející nevydržel, sbalil věci a třídu opustil. Několik statečných jej za chvíli následovalo, aby se věci vysvětlily. Vrátily se až po dvou hodinách, ale jejich tváře prozrazovaly, že rozhovor nebyl zbytečný. Byla to ale poslední hodina před ukončením školního roku a také ostatní si chtěly s přednášejícím pohovořit, proto jej pozvaly do třídy, aby se s ním pěkně rozloučily. Služební zaneprázdnění mu to neumožnilo, proto napsal aspoň dopis, který si společně četly. Nebylo snad jedné, které by slza neukápla. Dnes jsou dobrí přátelé, rádi se potkají a prokazují si vzájemnou úctu. Uvádíme část zmíněného dopisu:

VÁŽENÉ SESTŘÍČKY (BUDOUCÍ)

Přede vás Vám chci poděkovat za Vaši trpělivost a shovívavost, kterou jste projevily při mých přednáškách. Možná, že někdy nebyly ani dobré, ale věřte mi, měl jsem vždy snažnu provést je co nejlépe. No, snažna sama někdy nestáří.

Věřím, že některé nejasnosti mezi námi nezanechaří ve Vás zatracený pocit. Každý z nás je jen člověk a má své chyby a náladu. Až budete na prázdninách, vzpomínejte, budete-li vůbec na školu ve svém volnu myslet, jen na ty hezké chvíle.

Dovolte, abych Vám všem poprál do dalších let přede vás úspěšné dokončení studia na zdravotní škole. Byl bych rád, kdybychom se sešli u matutit všichni.

Dále Vám přeji porozumění Vašeho okolí k některým Vaším chybám, aby bylo tolerantní a snažilo se Vás pochopit. Na druhé straně bude dobré, když i Vy budete přemýšlet o motivaci jednání těch druhých, i když v dané situaci to třeba nebude pro Vás přijemné.

Nebudu a nechci Vám přát štěstí a jen a jen úspěšný život. Sami dobře víte, že by to byla jen žáze. Život Vám připraví mnohé problémy, překážky a zklamání. Proto Vám raději přejí, abyste vždy měly dost síly a odvahy na řešení těchto stavů, abyste je řešily s rozhledem a chladnou hlavou. A hlavně, byť by to dopadlo i ve Vás neprospečně, vždy budete optimisty ...

... Věřte, že Vás mám opravdu rád a tak jsem musel napsat alespoň několik rádků.

Zamysleme se sami nad sebou, zda dovedeme hledat a nalézat způsob, jak vyřešit některé složitosti mezi sebou. Pisateli citovaného dopisu a jeho žákyním se to podařilo.

Podivejme se ještě jednou a znova kolem sebe a do sebe a najdeme toho dost, co by už mělo být za námi. Naše svědomí nám to nepřipomíná – je otupeno, ale cítíme, že neokoušíme moc Boží ve svém životě. Také kolem sebe ji málo vidíme. To má jistě své příčiny. Řekněme to upřímně Pánu, že nás to mrzí a že bychom nechtěli být překážkou Jeho pozehnání. Pán jistě ukáže, cím já Mu překážím, cím ty Mu překážíš. Začněme tedy dělat „pořádek“ sami u sebe, vždyť jde o život – nejen můj, ale také mých bližních.

Někdy si povzdechneme, že dnes bylo „slabé“ shromáždění, že už ani nevím, co ten bratr chtěl říci. Napadne nás ovšem, že to byla také moje vina? Já i ty neseme spoluzodpovědnost v místním sboru. Aby Pán požehnal, záleží také na mém i tvém modlitebném zápasu za pozehnání. Pokud si neuvědomíš spoluzodpovědnost se všemi důsledky a nevyvodíš z toho praktické modlitební východisko, budeš nespokojený a rozladěný. Zkus to vzít z toho správného konca a spoj se s několika, se kterými si zvlášt rozumíš, ke společným modlitebným sejtim a prožiješ, že Pán prosby vyslychá.

-hc

NEBEZPEČNÉ KOŘENY

Ze jsou kořeny nebezpečné? A komu, prosím? Vždyť jsou přece pěkně schovány pod zemí, tam snad nikomu nepřekázejí, ať si tam dělají, co chtejí. A přece je někdy třeba i na kořeny dátav pozor.

V našem městě stála v jedné ulici alej stromů. Lidé je měli rádi. Sedávali v jejich stínu za horkého léta. Jednou bylo ve městě velké pozdvížení. Na ulici přišlo několik mužů v montérkách s pilami a sekýrami a celou alej pokáceli. Proč to udělali? Jaký to mělo smysl? Nebyla to ani zlomylnost, ani blázivý nápad. Byla to nutnost pro normální život ve městě, kterou zavinily právě ty nešťastné kořeny. Podél ulice byl v zemi teplovodní kanál. Stromy stály v jeho bezprostřední blízkosti. Pokud měly kořeny malé, nic se nedělo. Když však vzrostly, jejich kořeny zesilily, vnikly do nepatrných trhlinek v betonu a začaly pracovat. A nikdo by neuvedl, jakou sílu mají kořeny. Ani ten nejpevnější beton neodolal jejich působení. Kdyby rostly dál, došlo by jednoho dne ke katastrofě. Jejich rozšiřování se muselo zabránit – stromy musely být vykáceny a na jejich místo byly vysázeny jiné, mladší.

V souvislosti s touto událostí vzpomínám na „problém baobabů“ malého prince spisovatele Antonie de Saint Exupéryho. Vite, co jsou to baobaby? Jsou to obrovské stromy s mohutnými kořeny. Na planetě malého prince byla jako vše dobrá tráva i plevel. Z dobrých semen vyrostla dobrá tráva a ze špatných býly. Ale semena jsou neviditelná. Spí hluboko v zemi, až některému napadne se probudit. Tu se protáhne a k slunci raší bojácně nejprve rozkošný a neškodný malý výhonek. Je-li to ředkvička nebo růže, můžeme je nechat, ať si rostou. Je-li to plevel, musíme ho vytrhnout, hned jak jej rozeznáme. Nu, a na planetě malého prince byla strašná semena, ... semena baobabů. Půda planety jimi byla zamořena. A pustíme-li se do baobabu příliš pozdě, už se ho nikdy nezbavíme. Zaroste celou planetu. Provrát ji svými kořeny. A je-li planeta příliš malá a baobabů příliš mnoho, roztrhnou ji. Avšak malý princ si věděl rády. „To je věc kázně“, řekl. „Je třeba se přinutit a pravidelně vytrhávat baobaby, hned jak je rozeznáváme od růží, kterým se moc podobají, když jsou ještě malíčké. Je to práce hrozně nudná, ale je velice snadná... Někdy to nevadí, když se práce odloží na později. Ale u baobabů je to vždy katastrofa...“

To je pohádka. Ale i v našem životě hrozí „nebezpečí baobabů“, které byly zanedbány... Boží slovo říká: „Přihlížejte k tomu, aby se nikdo nepřipravoval o milost Boží, aby nějaký jedovatý kořen k vaší škode nevyrostl a mnozí se jím neposkrvnili...“ (Zd 12:15 - Col). Pozor na jedovaté kořeny! Kralický překlad uvádí: „...aby nepodrostl nějaký kořen hořkosti...“ A u Ef 4:31 čteme: „Daleko oť je od vás každá zahořklost, prchlivost, hněv, hádání, naciutruhačství a všechny druhy špatnosti“ (Petrů). To jsou ty jedovaté kořeny v životě křesťanů, zpočátku nepatrné, ale později čím dál tím větší...“

Neubráníme se tomu, aby se v našem životě neobjevilo žádné zlé semeno, hřich, ale nenechávajme je růst. S hřichem se musí skoncovat hned, jak jej rozpoznáme. Může zpočátku vypadat pěkně, ale jakmile jej poznáme, musíme s ním udělat různý konec. Jinak zažijeme podobnou zkušenosť. Nepatrné malíčkosti, které zanedbáme, se mohou rozrůst v moc, která nám „přeroste přes hlavu“, s níž si již neporadíme. Následky, které plynou z toho, že jsme je zanedbali, jsou nedozírná. A navíc, jak nás

Bible učí – „poskvrňují mnohé“. Jsou důvodem k znečištění, pádu a poklesu či pohoršení mnoha dalších lidí.

Kéž je nám Pán milostiv, abychom doveďli být i nad tim, aby v našem životě nerostly nějaké skryté kořeny hřichu. Ale každý velký pár, velký hřich, není jen tak sám od sebe. Rostl v skrytě, byla mu dáná příležitost, nikdo ho nevytrhl, až dorostl a dozrál. Byl zanedbán jako malíčký a neškodný výhonek, takže mohl vyrůst do své plné síly. Boj s hřichem je práce, kterou nemůžeme odkládat na později... To je vždy katastrofa.

-tp

MILUJEŠ OPRAVDU JEŽIŠA?

– Pane, ty vieš – odpověď najkrajšia
(Ev. Jána 21:16)

V duchu tohoto tématu sa nieslo krajové novembrové zhromaždenie v Bratislavе. Pretože nie každý všade môže byť, pokúsim sa aspoň občas jedni druhých poinformovať o väčších zhromaždeniach a podelí sa tak o požehnanie.

Na takúto otásku nemôže odpovedať hodikto. Najprv treba Pána Ježiša prijať za svojho osobného Spasiteľa a s Petrom vyznávať – Ty si Kristus, Syn živého Boha – a – Pane, ku komu pojde, veď ty slová večného života máš – !

Pre toho, kto miluje, budú charakteristické tieto vlastnosti:

- narodenie sa z Boha a poznanie (poznávanie) Boha (1. J. 4. 8);
- ostríhanie Pánových prikázaní a zachovávanie jeho slova (J. 14. 15, 21, 23);
- láska k bratom (1. J. 4. 21);
- nebojácnosť, smelosť (1. J. 5. 18);
- „pasenie“ ovečiek, služba (J 21. 15 – 17);
- radosť (Žalm 5. 12);
- služba všetkých vecí k dobrému (Rm. 8. 28).

Dve malé ilustrácie:

Jedného brata sa ktori opýtal: – Miluješ Pána Ježiša? Odpovedal: – Pravdaže, – Ale ako, ked' nevieš odložiť cigaretu!

Istý brat vyznával: – Jedni ma milujú, druhí ma nenávidia. Je to zlá, nenormálna nerovnováha v cirkvi.

Na Pánovu otásku treba odpovedať. Často odpovedáme – áno –, ale žiaľ, iba ústami. V srdci a v živote to často nie je pravda. Milovať Pána môžem len v rámci odozvy jeho lásky. My ho milujeme, pretože on prý miloval nás... (1. J. 4. 19). Láska k Pánovi Ježišovi je kvalifikáciou k funkcií pastiera. Láska nehľadá svojho vlastného. Je to dokonalá láska, ked' sme Pánovi vďační za spasenie, obeť, odpustenie a pod.? To je dost egoistické. Milovať Pána máme aj bez

uvedomovania si dôkazov jeho lásky k nám. Proste len preto, aby bol spokojný. Láska k Pánovi Ježišovi nás zaväzuje k praktickému životu plnému pozitívnych činov.

Pán oslovuje Petra pôvodným menom: Simone Jonášov, miluješ ma ... ? Akoby to bola otázka k „starému“ človekovi. Takyto človek miluje len seba samého. Slubuje, ale nespĺní, sklame. Často dokáže chodiť do zhromaždenia, na konferencie a pod., ale ked' príde „do tuhého“, vôbec lásku ku Kristovi nedokáže. A prítom si Peter mysel, že miluje Pána viac, ako ostatní. Vieme, že po zaprení Pána horko plakal. Ak sme ako kresťania po sklamani, zlyhaní vo vieri a láске horko neplakali, sme na tom veľmi biedne. Peter miloval Pána Ježiša tou svojou ľudskej, „šimonovskou“ láskou. Aj my často veríme ľudskou vieriou, milujeme ľudskou láskou a nádejáme se ľudskou nádejou.

Peter si mysel, že z lásky k Pánovi bude mať nejaký úžitok – miesto po pravici, „učenicku“ kariéru a pod. To je postoj Šimona. Na druhej strane Pánova lásku nehľadala svoje veci, bola plná obeti pre hriescika. Pánovi stačí, že sa Peter nad sebou zarmutil, že sa celým srdcom k nemu obrátil. Preto mu ani nič nevyčíta. Ciní si z neho nástroj svojej milosti a moci: – Pas moje ovečky... ! Aj pre nás sú možné len dve alternatívy: Bud' bude twoje „ja“ na tróne a Pán bude ukrižovaný, alebo na kríži bude twoje „ja“ a na tróne bude Pán Ježiš!

Napokon Pán Petrovi hovoril: – Šimone, ked' si bol mladý, opásaval si sa, robil si si čo chceš; ale ked' zostarneš, iný ta opáše a povedie aj tam, kde by si nechcel... Niekoľký prezívá, žiaľ, „šimonovskú“ mladosť po celý život. Ale ked' kresťan skutočne dospie, „zostarne“, vystrie k Pánovi svoje ruky a povie: – Pane, ty vieš... ! Necháva sa viesť, pracuje, slúži, pretože miluje naozaj, opravdu, pretože už nie je „Šimonom pri cudzom ohni“, ale „spokojným a vyváženým Petrom“ aj v žalári, v onej noci pred popravou (Sk 12)! Stručne zaznamenal -jk

BIBLE PRAVDA ČAS

Pán Ježiš Kristus: „Jako bylo za dnú Noé...“ (Mt 24:37).

Uvedená zmínka o Noémovi, vyslovená Pánem Ježišem Kristem, nás přímo navádí k tomu, abychom se dozvěděli o tom, jak vlastně tomu bylo za časů Noémových. Když jsme se v případě vyjít Izraele z Egypta drželi roku 1447 jakožto časového rozhraní, dostalo se nám i z mimobiblických svědectví prospěšného vědění o tom, jak tomu bylo tedy v Egyptě, když z něho Izraelci vycházeli. Kdybychom však podlehlí učené, ale nezdůvodněné domněnce, že k tomuto vyjít došlo kolem r. 1280, dověděli bychom se ze světových dějin o něčem, co vskutku nemá spojitost s onou událostí. Tak je tomu i se znalostmi o době Noémově. Přijmeme-li domněnku, že Noé žil kolem r. 4000 př. n. l., nedovíme se z mimobiblických svědectví, vztahujících se k tomuto roku, vůbec nic o tom, jak tomu bylo za dnú Noémových.

Izraelci žili v Egyptě 430 let. Nastěhovali se tam tedy r. 1877. Jákobovi bylo tehdy 130 let, takže se narodil r. 2007. Jeho otci Izákovi bylo tehdy 60 let a když se narodil Izák, bylo Abrahámovi 100 let, jenž se tedy narodil r. 2167 př. n. l. (=100+60+30+1877). Když se na Boží výzvu odebral do Kananejské země, bylo mu 75 let. Doba Abrahámovy začíná tedy rokem 2092, a ne r. 1900, jak uvádějí publicisté, kteří se nedříž roku 1447 jakožto časového rozhraní rozchodu Izraele s Egyptem. Všichni Abrahámovi předkové až k potopě jsou v Bibli uvedeni **bez mezer** a o každém z nich je napsáno, kolik mu bylo let při narození prvorodeného syna (1M 11:10–26). Součet těchto let od Arfaxada, syna Semova, až k narození Abraháma činí 290 let. Arfaxad se narodil 2 roky po potopě. Doba 292 let tedy uplynula od potopy k Abrahámovu narození, takže k potopě došlo r. 2459 př. n. l. (=292+2167). Uvedené roky Abrahámových předků jsou ovšem zakrouhlené. Nevíme, kolik měsíců by bylo třeba přidat nebo ubrat z těchto let. Tyto zlomky roku se mohly nakonec vyrovnat buď zcela anebo částečně, takže by snad bylo třeba počítat s rozdílem 2 nebo 3 roků, a rok potopy by bylo možno vyjádřit rokem 2456 nebo 2462. Avšak při počítání s tisíciletím je rozdíl tří let ještě menší, než je minuta při počítání s pěti hodinami. Rekne-li odcházející, že se vrátí za 5 hodin, ale pak se vrátil za 4 hodiny 59 minut nebo za 5 hodin a 1 minutu, byl dobré informovan, kdo slyšel, že se vrátil za 5 hodin. A tak i my jsme vcelku dobře orientováni, když nám podle biblických záznamů vychází, že k potopě došlo r. 2459.

Zcela jinak je tomu, když domněnkou odhadnutý letopočet je např. o 200 let kratší nebo delší, než jak ho uvádí Bible. Takový rozdíl nás pak vskutku zavádí někam jinam a vnáší zmatek do naší orientace. A v případě potopy činí takový rozdíl až 1500 let! Zamysleme se nad tím, jak je tohle jen možné! Bible nás sice velmi stručně, ale svým původním textem vcelku dobře informuje o tom, jak tomu bylo za Noémových časů.

a) Člověku se ducha dostalo od Boha-Stvořitele. A za onech časů docházelo již k tomu, že tento duch přestával být „**soudcem** v člověku“ (podle nového překladu), tj. lidé již přestávali mít svědomí, protože se zcela utápeli v tělesných žádostech. Takovému lidstvu Bůh dal možnost, aby před potopou žilo ještě 120 let. Neskoncovat s lidstvem, které by už nemělo svědomí, to by bylo bývalo víc než nebezpečné a zcela

neodpovědné. – b) „Boží synové“, tj. muži ze Setovy linie, dané Bohem (1M 4:25), si začali za manželky brát pro oko hezké dívky z bezbožné linie, pravděpodobně z linie Kainovy. Z těchto nevhodně smíšených manželství se rodili sice obři, z nichž se stávali „**bohatýři dávnověku**, mužové pověstní“ (nový překlad), ale bylo to jen k rozmnožení zla na zemi, protože myšlení i těchto bohatýrů bylo nepřetržité zlé. – c) „Země byla naplněna násilím“ (nový překlad). Taktéž může být naplněna země jenom tehdy, když je na zemi někde už plno samostatných společenských útváří, např. městských států, kde uvnitř města mohou silně působit násilí slabší, nebo v mezi-státním souzití silnější městské státy působit násilí na slabších státech. – d) Potopa přišla nikoli náhodou, nýbrž podle Božího rozhodnutí tehdy, když se naplnil čas, aby přišla. Proto nepotrebovala přijít na svět, jaký byl kolem roku 4000, nýbrž na svět, jaký byl kolem r. 2500, potrebovala přijít bez ohledu na dosažený stupeň civilizace, protože se teprve tehdy plně ukázalo, jak lidstvo je již zcela zchátralé mrvně i du-chovně. O stupni této zchátralosti, ani o tehdejším lidstvu vůbec si nemůžeme vytvořit správnou predstavu. Ale jakožto příslušníci Božího lidu můžeme a máme vycházet z předpokladu, že biblický záznam **pravdivě** líčí stav lidstva, jaký byl před potopou.

Co bychom v této souvislosti mohli vědět o mimobiblických svědectvích, je toto: Stav lidstva kolem r. 4000, jak nám ho líčí svědomité dějepisectví světové, není takový, aby se shodoval s obsahem 1M 6:1–13. Nebyly důvody poslat potopu na takové lidstvo.

1. Kolem r. 3100 uskutečnili Sumerové epochální přelom doby: došlo k vnitřnímu upevnění sumerských městských států, tedy i k posílení vědomí státní suverenity a k připravenosti prosazovat tuto suverenitu jakýmkoli násilím. Byl uskutečněn přechod od piktografického písma k písmu klínovému, kterým se daly mnohem rychleji pro-vádět záznamy všeho druhu.

2. Podle obsahu sumerských klínopisných tabulek se může sumerský **bohatýrský** věk položit do let 2900–2600 př. n. l.

3. Jednotlivé městské státy v Sumeru se tedy tak násilnický chovaly vůči sobě, že si navzájem nízily zavodňovací zařízení, na nichž závisela úroda polí a luk i celý život lidí a domácích zvířat.

Svědectví 2. a 3. odpovídají tomu, co říká Bible o lidstvu před potopou, a svědectví 1. ukazuje přípravu k tomu, aby došlo k takovému stavu.

4. Z doby kolem r. 2450–2350 jsou sumerské záznamy o králech mezerovité, nejasné, neurčité, odhadové. Takové záznamy nepřímo svědčí o tom, že tehdy, a ne jindy, došlo k potopě, která je **přičinou** oné mezerovitosti a neurčitosti.

5. Vznik tzv. střední říše v Egyptě se podobá vzniku jeho staré říše, tj. vzniku z malých státečků či městských států. Nic uspokojivě nevysvětluje, proč stará říše zanikla tak, že bylo třeba budovat Egypt znovu od samého počátku. Ríkat, že „egyptská stará říše zanikla v sociálních bouřích“, to je výklad z nouze a dohromady nic neríká. Nevíme totiž, do jaké míry zanikla a v podstatě z jakých sociálních přičin došlo až k bouřím apod. Zánik této staré říše je plně vysvětlitelný jenom tím, že potopa přišla i na starou říši Egypta, jako přišla na Sumer. Obrovské pyramidy staré říše voda pochopitelně neodnesla. Když si uvědomíme, jak rychle se po potopě lidstvo šířilo (1M 10:6–20), zejména potomstvo Chamovo, které obsadilo hlavně území Egypta, pochopíme, že mohlo zde být kolem r. 2100 již přes milión obyvatel, což tehdy úplně stačilo na vybudování nového státu, tzv. střední říše. Městské státy, které tam vznikaly v letech 2390–2100, mohly pak zaniknout.

6. Vykopávkami v Mezopotámii byly objeveny až tři druhy naplavenin. To však nesvědčí proti biblickému záznamu o jedné potopě. Před touto potopou totiž mohlo tam dojít dvakrát k velké povodni. V Mezopotámii to nebylo nic neobvyklého.

7. Ve vykopávkách starého města Uru v Mezopotámii objevil r. 1922 Leonard Wooley královskou hrobku a pak r. 1928/29 v této hrobce kostry lidí a zbytky předmětů, zejména hudebních nástrojů. Před královským hrobem leželo 74 ženských kostér. Byly to asi dvorní dámy, soudí Woolley. Všichni, jak muži, tak i ženy, měli při sobě malý pohárek, z něhož se napiili, a pak čekali na smrt. Bylo zjištěno, že objevené hudební nástroje jsou staré asi 4500 let. Roku 1929 uplynulo od potopy 4388 let, takže šlo o nástroje, které byly zhotoveny 112 let před potopou. Protože se Woolley nedřel roku potopy, jež udává Bible, nýbrž nějaké starší doby, nemohl si to, co

objevil, vysvětlit jinak než tak, že tehdy šlo o velký pohřební obřad, kdy se při pohřbívání mrtvého krále musela otrávit dlouhá řada mužů a žen, tvořících dvorní osazenstvo, aby takto mohli být pohřbeni spolu s králem.

Toto vysvětlení je velmi nepravděpodobné. Takový obřad mohl být někdy někde jinde, ale ne v Sumeru, kde lidé velmi lpěli na životě. V celém množství sumerských klínopisných tabulek, jež byly objeveny a studují se v různých muzeích, se nenašlo nic o tom, že takový příšerný obřad existoval u Sumerů. Pravděpodobným je spíše vysvětlení, které odpovídá biblickému záznamu o potopě. Za potopy se totiž král a jeho dvorní lidé ukryli v královské hrobce, aby tam přečkali, jak se domněvali, tuto povodeň. Když se však začali dusit nedostatkem vzduchu, napili se jedu z připravených pohárků. Zkušenosť této dvorních lidí pak už nikdo nepotřeboval. Avšak utratit je kvůli normálnímu pohřebnímu obřadu a tak vlastního syna, nástupce trůnu, ochudit o tuto dvorní zkušenosť, to nemohl nařídit žádný král v Sumeru. A takové nařízení nebylo také objeveno.

8. Bylo by ještě třeba uvést sumerskou pověst o potopě jakožto předlohu pro pověst, obsaženou v babylonském eposu o Gilgamešovi, a učinit podstatné srovnání s biblickým záznamem o potopě. Ale to až v dokončení této série historických úvah. Rovněž bychom se nechtěli obejít bez zmínky o domnělém nálezu trosek Noémova korábu na dnešní hoře Ararat, vysoké 5198 m, ale i tato zmínka potřebuje stručný výklad.

Snad žádnému jinému záznamu Bible se nedostalo tolik uštěpačného posměchu a tak mnohých kreslených karikatur jako právě záznamu o potopě. Zčásti si to kresťané zavinili sami tím, že si příliš dlouho ponechávali málo výstižný překlad tohoto záznamu a málo promyšlený výklad. Vhodnějším překladem a výkladem se posměch ovšem neodstraní. Zredukuje se však na ty, kteří se budou posmívat bez příčiny. (Ž 35:19.)

-jho.

KRESŤAN A RODINA

SMRT V RODINĚ

Smrt blízkého příbuzného patří k nejotřesnějším jevům našeho života. Bratr, matka nebo manžel neumírá jen jako člověk, kterého jsme milovali, který nám rozuměl a nás chránil, ale s ním umírá také část našeho vlastního života. Vzpomínky, duševní obecenství, zvláštní způsob mluvy, které byly mezi mnou a bratrem, vše nenávratně zmizelo. Celá jedna stránka mé bytosti už nikdy nezazáří. Ba ještě víc než to: s lidmi nám blízkými nás spojuje i zcela určitá budoucnost. Otec si představuje, co bude dělat se svým synem za pět a více let. Dva bratři plánují určité společné podniky. Muž a žena si ani nedovedou představit budoucnost jeden bez druhého. A najednou ten druhý tu není. Tím vstoupíme sami do cizí budoucnosti, která se liší úplně od té, jakou jsme si představovali.

Cizim se nám však stane i zemřelý. Již několik hodin před smrtí jako by už žil na jiném světě. Ještě sice dýchal,

ještě vydával hlas a přece jsme k němu už neměli přístup. Po smrti výraz jeho obličeje se úplně odcizí, není vůbec zaměřený na nás, ale na daleký neviditelný cíl. Z toho pramení onen strach mnohých lidí před mrtvými, podobný strachu dítěte před matkou, která by se k němu neznala a přešla chladně kolem něho. Ba boji se, že kdyby potkali milovaného bratra nebo otce s neznámým, nepochopitelným výrazem, že by hrůzou strnuli.

Z toho důvodu slavili lidé od pradávných dob smuteční obřady, aby se vymanili z tohoto zmatku a hrůzy. Jedenak se pokoušejí vyjádřit okázale úctu a lásku k zemřelému, kterou mu třeba za života neuměli dostatečně prokazovat, jednak „ho provázejí“ — jak se tomu říká — tj. doprovázení mrtvého s cizím výrazem tváře na odlehle a „svaté“ místo, aby je už v jejich životě nerušil. Smutečním oděvem (i kdyby to jen byla černá stužka v knoflíkové díře) dávajíajevo, že prožívají zvláštní situaci. Ostatní, kteří se s nimi seříkavají, chovají se upjatě a ostýchavě a nevědě, jak s nimi začít hovor. Někteří

lidé pěstují dálé vzpomínu na zemřelého s dákou náboženského proctíti a uvádějí jeho výroky skoro „jako evangelium“.

Podivejme se jednou střízlivě na tento i u nás dosud magický a pohanský ráz smutečních obřadů. „Setřesme se své hlavy a se svého obličeje popel“, abychom byli schopni vystihnout plně velikost slov Pána Ježíše: „Necht mrtví pochoďavají mrtvé súé. Ale ty jdi a zvěstuji království Boží“ (Lk 9:60)! Málokdy mluví Pán Ježíš tak ostře, tak absolutně nesentimentálně a bez piety. A málokdy Ho slyšíme vyjádřit tak zřetelně, na čem vlastně záleží.

Pán Ježíš dbá málo o čest toho neb onoho člověka, o jeho společenské postavení, osobní moudrost, o jeho památku, když už mezi námi není. „Ale ty jdi...“ Daleko více Mu leží na srdci člověk, který stojí před Ním se vsemi svými možnostmi. Ten al pracuje, dokud je den. A cíl, na který má patřit, je vždycky království Boží a jeho spravedlnost. Právě v tom okamžiku, kdy nám umírá nás otec, bratr nebo manžel a jsme u pokušení poddat se nemírnému naříkání a vyprovázení zemřelého, právě tehdy nás Pán Ježíš vybízí, aby ho zvěstovali království Boží.

Znám prosté lidé, kteří podle toho žijí. Zemřel otec. Nejstarší syn nebo příbuzný převeze bez řeči jeho povinnosti a zodpovědnost. Orá jeho pole, vyplácí dál podporu chudé sestřenici, musí-li o něčem rozhodovat, snaží se jednat podle vůle zemřelého, jakoby ještě žil uprostřed své rodiny. Zemřeli žena, muž se zamyslí nad mezerou v rodině a snaží se lépe pochopit, jak by dětem mohl dát co nejvíce z lásky matčiny, která nyní chybí. Možná, že se znova ožení. Ale vezme si za ženu jen takovou, která není protikladem zemřelé, ale také se pokusí, aby svou druhou ženu neustále nesrovával s první a pode toho vše neměřil. Samozřejmě, že památka na první ženu bude žít v něm

i v druhém manželství, a... uoy neřušila, protože ve vzkříšení se lidé nebudou ani vzdávat ani ženit, poněvadž přerostli onu úzkou lásku, při níž člověka „más“, a proto na něj žárlíš. Tito lidé už budou vědět, oč jde.

Konečně nejde o smrt, která vpadne do rodiny, ale o život, který v ní je. Kdekoliv se lidé opravdu milují nesoběkou, osobně zodpovědnou láskou, kterou Bůh dává jako dar, tam smrt nemá přístup. Tento druh lásky je viditelným projevem učedníka Pána Ježíše. On pak řekl: „Kdo ve mne věří, i kdyby umřel, bude živ“ (J 11:25). Tyto lidé stihne samozřejmě, tak jako ostatní, biologická smrt: mohou zemřít na zánět plic, nebo při autonehodě, ale je možno žít dál, jako by i oni žili dál. Mohou ovlivňovat dál své okolí, jejich rodina může žít pod jejich požehnáním, tak jak to Bůh ve Starém zákoně vždy znovu zaslibuje. Právě smrt lidí, kteří věří v Pána Ježíše a snaží se Ho následovat, se stává svědecstvím o životě — svědeckutím o Pánu života.

Pokud nám Bůh dává dar zdraví, nebudeme příliš starostliví o svůj vlastní život a život našich drahých, ale vydejme jej, pokud jsme jen schopní, do služby Pána Ježíše. Když však vstoupí smrt do naší rodiny, pak nebudeme malomyslní a zoufalí, ale pamatuji me na to, že Pán Ježíš je vzkříšení i život! Netruhleme proto jako pohané, ale děkujme za vše, čím nás život odvolaného obohatil a děkujme za požehnání, kterého se nám jeho prostřednictvím dále dostane. Ted' právě se ukáže, je-li naše víra opravdu „podstata věci, jichž se nadějeme a přesvědčením o věcech, které nevidíme“. Teprve pak totiž zažijeme největší zázrak.

Celý problém mrtvých je objasněn jedním výrokem Pána Ježíše: „Vždyť Bůh není Bohem mrtvých, ale živých, neboť Jemu všichni žijí“ (Lk 20:38).
připr. D. Z.

BUDTE SVÉMU DÍTĚTI VZOREM

„A vy otcové nepopouzejte k hněvu dítě svých, ale vychovávejte je v cvičení a v napomínání Páne“ (Ef 6:4).

Děti jsou nejen požehnáním, ale máme za ně odpovědnost před Pánem. Stěstí v domácnosti závisí ve velké míře na výchově dětí, neboť výchova se stala pro tisíce rodin úskalím, na němž ztrskotaly. Výchovou jsou děti formovány pro další život: „Vyučuj mladého podle způsobu cesty jeho, nebo když se i zestará, neuchýlí se od ní“ (P 22:6).

Výchova dětí má být zaměřena na oblast těla, duše i ducha. Zdravá strava, čistota, oděv a byt jsou podmínky pro zdravý tělesný vývin. To je to nejmenší, co můžeme dětem dát, abychom nevyčlovávali slabochy. Děti však mají být vedeny i k práci. Nenamlouej si, že tvé dítě se nehodí pro práci. Kolik matek se stalo otrokyňemi svých dcer, protože je nechávaly vyrůstat v zahálce! My jsme stvořeni k práci a také k práci máme být vychováváni. Bůh „pracuje bez přestání“ a člověk je stvořen k Ježišovu obrazu.

Ve výchově je třeba také rozvíjet duševní síly, které Bůh dítěti svěřil, a ducha. Nesmíme opomenout vzdělávání rozumu, citu a vůle. Ale především musíme dbát na kázeň a „napomínání Páně“. Dítě od přirozenosti inklinuje k hněvu a ke zlému, proto: „Nepopouzejte své děti k hněvu!“. Varujme se, abychom v dětech neprobudili dřímající hřich. Nedrážděme je ke zlému špatným příkladem. Nemilčme k jejich nectnostem. Trestejme u nich vše, co podle Božího Slova trestáno má být. Chceme-li se dožít radosti ve svých dětech, pak se na jejich zlost nesmíme dívat „přes prsty“: „Kdo zdřízuje metlu svou, nenávidí svého syna, ale kdož ho miluje, za času jej třese“ (Př 13:24)!

Musíme si ještě připomenout, že pouhým prutem se ještě žádné dítě nestalo zbožným. Bázeň Hospodinova a zbožnost se nedají naočkovat. Luther řekl: „U prutu musí být jablko!“ Jestliže starší děti nemají k rodičům úctu a lásku, snad na tom rodiče nesou vinu. Když jim nedáme pocítit, že je milujeme, jak potom mají milovat ony nás? Co se rozsívá, to se i sklizi.

Kdo nese odpovědnost za cvičení a napomínání dětí podle vůle Páně? Apoštol v našem textu osloňuje otce. Otec je hlava domácnosti a nese také první odpovědnost za svoje děti. Je zcela nesprávné, jestliže z pohodlnosti nebo pro své mnohé jiné zájmy nemá čas pro rodinu, a celé břemeno výchovy dětí „hodí na krk“ své ženě! Výchova dětí je tak důležitá a složitá, že ji mají provádět oba rodiče.

přípr. -stu

Odpovím jím:

On je uprostřed země (2M 8:22),
na nebi svrchu i na zemi dole (5M 4:39),
ve svém svatém chrámě (Z 11:4),
na výsotě a v místě svatém (Iz 57:15),
i s tím, kdo je zkroušeného ducha (Iz 57:15),
nebo je stolice Ježišova a země podnož Ježišova nohou (Sk 7:48),
je kolem těch, kteří se Ho bojí (Z 34:8),
předchází svůj lid ve dne i v noci (2M 13:21),
jde ze zadu za svým lidem (2M 14:19 a 1K 10:4),
přebývá ve věřících skrze Krista (Ef 3:17, 1J 4:12),
a skrze Ducha v chrámu těla vykoupených (1K 6:19).

- Božie prikázania nie sú len nejaké dobré rady, ale sväté požiadavky.
- Biblia máme čítať ako nevesta dopisy svojho ženicha.
- Biblia nám nemá byť len sväтыm Písmom, ale predovšetkým živým Božím slovom.

Vybral -jk

NA PRAHU NOVÉHO ROKU

S pocity hluboké vděčnosti našemu Pánu smíme tímto číslem zahájit již o s m ō ročník „Živých slov“! Z pouhého Ježišova milosti máme tyto příznivé podmínky, v nichž můžeme žít, pracovat a uskutečňovat své duchovní a etické poslání v socialistické zemi, kterou my – věřící lidé – považujeme právem za svou právě tak, jako naši nevěřící spoluobčané, s nimiž se aktivně podílíme na jejím budování a těšíme se z jejího rozkvětu.

Uplynulý rok byl ve znamení dosud největších úspěchů mirové a budovatelské politiky socialistického světa pod vedením Sovětského svazu. Bylo dosaženo historických „Helsinských dohod“, které podstatně snížily válečné napětí a vytvořily atmosféru uklidnění nejen v Evropě, ale v celém světě tak, že položily pro všecky zúčastněné závazné základy k spravedlivému řešení všech palčivých sociálních problémů hmotného bydla, a národnostní, třídní či náboženské nesvobody.

Naše socialistická společnost v podstatě úspěšně splnila úkoly páté pětiletky na cestě svého dalšího ekonomicko-hospodářského rozvoje, což se projevuje nejen výrazným růstem životní úrovni pracujících, ale i v oblasti naši pokrokové sociální politiky zvýšením důchodového zajištění občanů.

Jsme vděční Bohu, že se nás nedotýkají chronické sociální nemoci kapitalistických států – že v naší společnosti není oněch křiklavých třídních rozdílů bohatství a chudoby, že doby nezaměstnanosti jsou neodvolatelně za námi, že jsme v podstatě ušetřeni bezuzdné vlny zločinnosti se všemi neblahými formami přízivnictví, oné bezohledné morální sexuální otravy v obecně – tedy i dětem – volně přístupných materiálech a veřejných sdělovacích prostředcích, že jsme dosud uchráněni strašné kletby požívání omamných drog, ničících především nadějně mládí, trpící obavami z bezperspektivní budoucnosti ... Jaké naopak podmínky mají mladí lidé u nás – v možnostech vzdělávání, v práci, osobním uplatnění – při pozorné péči naši socialistické společnosti o jejich všeestranný tělesný a duševní vývoj!

S optimistickými perspektivami vstupuje nás lid do nového roku 1976, který je prvním rokem již šestého pětiletého plánu!

Boj za lepší život, lepší společnost, lepší a spravedlivější svět však nekončí – právě naopak! I v naší vlasti zůstává aktuální boj o nového člověka! Kolik je tu stále nevřešených problémů ve vědomí a chování lidí iako pozůstatku neblahé minulosti a kolik jich nově narůstá tam, kde nejsou lidé dosud morálně a sociálně zrali pro socialismus, pro blahořadí a pro své místo v naší společnosti – pro všeestranné změny vědy a techniky! Kolik je tu nízkého požitkářství, nepoctivosti, nezodpovědnosti, lajdáctví, nečestného prospěchářství, rozmarilosti, vandalismu, bezohledného sobectví – HŘÍCHU!

Zde je ona věčná, stále aktuální cena evangelia Kristova a vlastní jedinečný úkol pravého křesťanství: boj proti hříchu v jakýchkoli jeho formách, zápas o morálně vyspělé lidství! Cíl větších úspěchů v likvidaci hříchu – tím vysší pracovní morálka a tím také větší úspěchy v praktickém budování nového, spravedlivějšího, humánnějšího – opravdě pokrokového světa!

Drahý bratře – sestro! Máš výsostný úkol: „Být listem Kristovým, který znají a čtu všichni lidé“ (2K 3:2) – být příkladem „zdravých řečí“ (2Tm 1:13), „věrnosti v řeči“ (1Tm 4:12), „v práci“ (1K 4:12, R 12:11), „v dobrých činech“ (Tt 2:7, Ko 1:10, Ef 2:10), „v mezilidských vztazích a v mravní čistotě“ (1Tm 4:12) a to nejen v příznivých životních okolnostech, ale i tam – nebo právě tam více tam, kde narážíš na nepochopení, předsudky či posměch! Bud' věren tomuto svému poslání, aby všichni naši spoluobčané poznali praktickou cenu viry Kristovy nejen v osobním životě, ale i v jejím hospodářském a společenském významu – v práci pro blaho člověka, pro společenský pokrok a mír, pro lepší život nás všech, pro znovuobjevení ceny evangelia našeho Pána Ježiše Krista!

K tomuto našemu poslání nám všem Pán bohatě požehnej ve smyslu slova 1K 15:58, 2K 9:8, 13:11 do nového roku milosti 1976, v němž jsme opět bliže zaslisenému příchodu našeho Pána a Spasitele pro jeho cirkev!

-r-

Faživá písnička

Dvě písničky na obálce a tato stránka – to je obsah nové rubriky Živých slov. Autoři připravovaného zpěvníku českých duchovních písni pro shromáždění Křesťanských sborů vám zde chtějí představit tvůrce nových písniček, seznámit vás na komentovaných příkladech s tím, co se vše odehrává na cestě každé nové i staré písničky do nového zpěvníku od jejího výběru až ke konečné úpravě a pohovořit si s vámi o všem, co se našeho společného zpěvu ve shromáždění i služby pěveckých skupin týká.

STRUČNĚ O NAŠEM NOVÉM ZPĚVNÍKU

Na začátku práce byl mezi autory a shromážděními živý styk. Anketou bylo zjištěno, jak často a jak správně se zpívají písničky ze stávajícího zpěvníku „Písni staré a nové“ (PSN) a všechna shromáždění měla možnost podílet se na jejich výběru i na návrhu nových písniček. Několik desítek bratří a sester se s námi scházelo a pomáhalo při opisování not a textů, kontrole pravopisu, doplňování dokumentace písniček a při jejich textovém a hudebním hodnocení. Na dva zpěvníkové týdny 1973 a 1974 na Nivách účastníci nezapoměnou pro neopakovatelné obecnství a ovzduší, jaké vytvořili jen Boží Duch při společné práci k Boží oslavě a k záchrane hynoucího člověka. Zpěvníkové komise s širším kruhem spolupracovníků splnily svůj úkol výběrem písniček, jejichž seznam byl vydán na podzim 1974. Na závěrečné úpravě textů z biblického hlediska se v současné době podílejí bratři Dr. Karel Kořinek a Josef Slepánek. Mimořádně náročná práce na přípravě rukopisu zpěvníku pro tisk bude, dá-li Pán, ukončena v letošním roce.

Prohlédneme-li si pozorně PSN i jiné zpěvníky z hlediska tematických okruhů, najdeme velký výběr písniček, zabývajících se osobním životem věřícího, ale nedostatek písniček evangelizačních a písniček na oslavu Boží – chvalozpěvů. Proto dnes zařazujeme na ukázkou po jedné písničce pro evangelizační shromáždění a pro Památku Pána.

Výběr písničky „**ZNÍ STÁLE ZPRÁVÁ DOBRA**“ je příkladem vlivu, jaký má pro přijetí a ohlas písniček její krásný přednes, jak jsme jej slyšeli od Spojeného mužského sboru Církve bratrské z Prahy. Bratr Dr. Kejř, dirigent sboru a jeden z prvních našich učitelů jako redaktor „Křesťanského kancionálu“, „Písniček na cestu“ a „Nových písniček“, nám tuto písničku na požádání přepsal pro smíšený čtyřhlas, který uveřejňujeme v revizi br. Ivana Valenty ze Staré Turé. Před rokem jsme připravili zkušební tiskový arch s patnácti písničkami. Použili jsme techniky psacího stroje na noty, na němž byl napsán slovenský „Křesťanský spevník“, a zkoušeli jsme, dají-li se vepsat mezi noty všechny sloky textu. Jak sami vidíte, výsledek nebyl uspokojivý: grafická úprava nevyhovuje a při žádaném formátu B 6 se nedá podstatně zlepšit. Proto jsme od tisku připravovaného zkušebního archu upustili. Musíme ovšem dál hledat a dospět k zásadnímu rozhodnutí o způsobu sazby not a textu, protože nejlepší způsob: ruční rytí do zinkových desek (viz „Bratrské písničky“ Bratrské jednoty baptistů z r. 1971) má podle našeho zjištění i podle upozornění Ustředního církevního nakladatelství velmi vytíženou kapacitu v jediné tiskárně v ČSSR.

Nový podnět přinesly „Nové písničky“ (Církev bratrská, 1974) ručně psané věřící kvalifikovanou grafičkou, z jejíhož rukopisu jako ukázkou otiskujeme písničku „**TAM NA VÝŠINÁCH GOLGATY**“, (správně: „Golgaty“, ale zde ústupek kvůli rýmu). Tuto písničku k Památkě Pána, s textem Marie Rafajové, přebánsila z Křesťanského spevníku č. 67 sestra Lydia Novotná-Šubčíková, která nám překladem několika desítek slovenských textů pomohla znova blížit v připravovaném zpěvníku okruh společných písniček se slovenskými spoluvervěřícími. Bratr Ján Rosa, autor hudby této písničky a redaktor uvedeného zpěvníku, nám nejen předal zkušenosti ze své patnáctileté práce na tomto zpěvníku, ale poskytl nám také pochopení, lásky a účinné pomoci, jakou může poskytnout jen otec synům.

Případné dotazy, návrhy a připomínky k této rubrice neb k novému zpěvníku adresujte přímo jeho autorům, jejichž adresy se mezičárky změnily takto: Milan Michalko, Rodinná 20, 704 00 Ostrava-Zábřeh a Miroslav Venc, Lipovská 68, 791 01 Jeseník, okres Šumperk.

Doufáme, že postupně uveřejňované písničky navází na dobrou tradici písniček vytištěných na obálce našeho časopisu v letech 1969–71 a budou hojně zpívány pěveckými kroužky i jednotlivci v rodinách.

TAM NAVÝŠINÁCH GOLGATY

G a D e D G D⁷ e G¹¹ a e H⁷

1. Tam na výšinách Gol-ga-ty kříž vzhůru k nebi ční, můj
2. Proud ří - tí v světa su-cho-pártam sté-ká z jeho ran, za
3. Trn do - stal ja-ko di-a-dém, v něm krve ru-bí - ny, tak
4. Na je - ho smrti ho-řko-sti i já se po-di-lím, však
5. Jak za to vše mám děkovat? Slov ne-ní na to dost. Chci

E a G D⁷ G H⁷ e D H⁷ C e B D

Je - žíš na něm ro-zpja-tý, můj Je - žíš na něm ro-zpja-tý mi
je - ho lá - sky vzácný dar, za je - ho lá - sky vzácný dar kříž
dík za lá - sku dá - vá zem, tak dík za lá - sku dá - vá zem, tak
i mně v kříži vý - so - sti, však i mně v kříži vý - so - sti hřich
se - be sám mu o - de - vzdat, chci se - be sám mu o - de - vzdat, být

e G¹¹ D G H⁷ e C G D⁷ G

zí - skal spa - se - ní; mi zí - skal spa - se - ní.
o - dmě - nou mu dán, kříž o - dmě - nou mu dán.
zmí - rá ne - vi - nný, tak zmí - rá ne - vi - nný.
o - dpu - štěn je - vim, hřich o - dpu - štěn je - vim.
je - ho na vě - čnost, být je - ho na vě - čnost.

1. Zní stále zpráva dobrá, o spásě v kříži zvěst,
 2. Zní stále zpráva dobrá o velké na-dě-ji.
 3. Zní stále zpráva dobrá, ji ne-lze u-ml-cet,

1. kde hříchem duše ra-něné, tém záchránu chtě něst.
 2. Kdo kříže moc jsi za-kusil, stůj v práci věrně-ji.
 3. však Bůh až milost od-vo-lá, pak lká-ti bu-de svět.

1. Snad zdá se příliš prostá pro dva-cá-tý náš věk,
 2. A mdliš-li bratře milý, a my-slí klesáš snad,
 3. Ty víš, že mlčet ne-má, kdo Bo-ží prav-du zná.

1. však duše stá-le strá-da-jí a potře-bu-jí lék.
 2. věř: sémě vzejde v pus-ti-nách a kvést bude i zrát.
 3. Nuž k práci, at se sí-ří v dál ta zpráva ví-tez-ná .